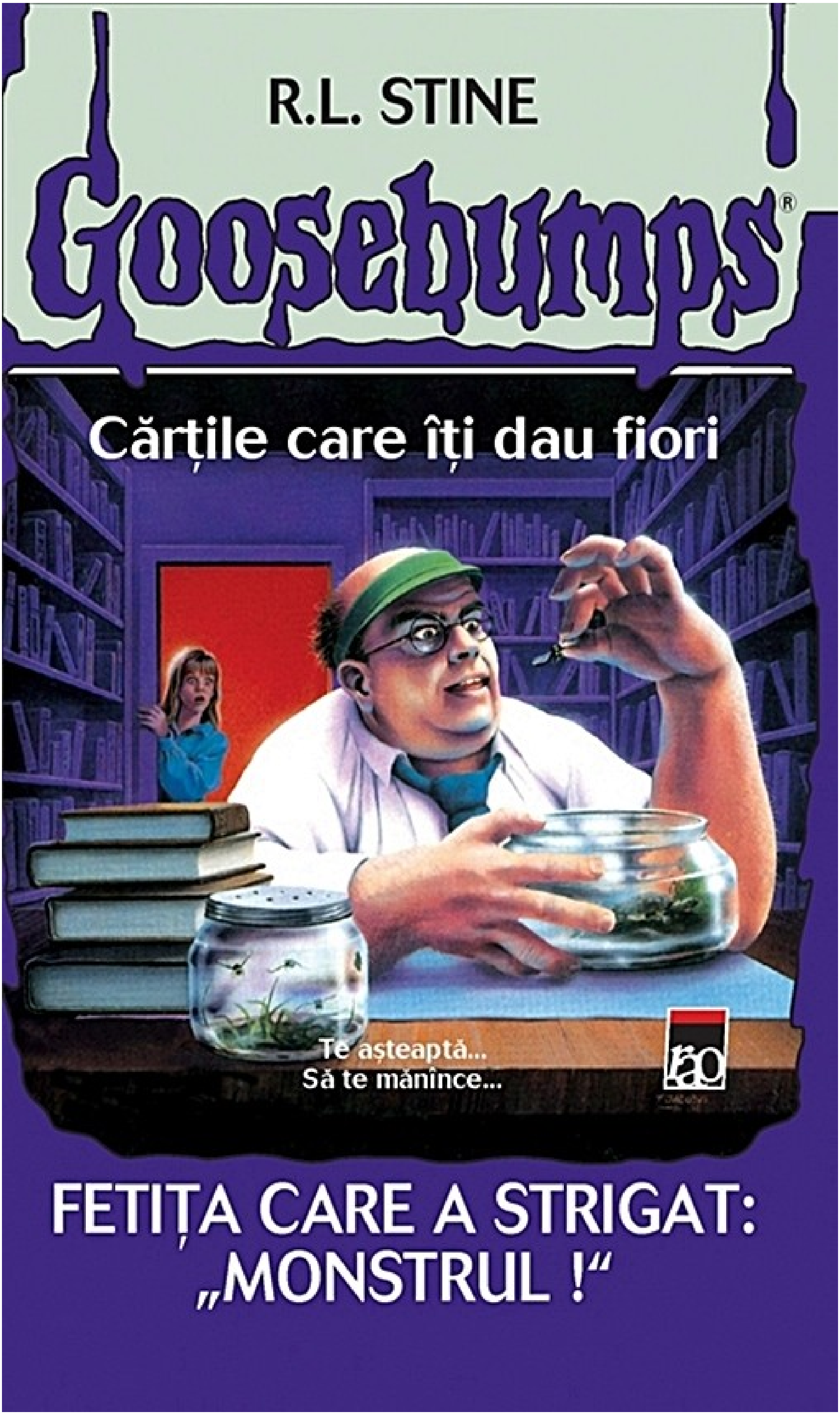
R.L. STINE
Goosebumps®
Cărțile care îți dau fiori
Te așteaptă...
Să te mănînce...
rao
FETIȚA CARE A STRIGAT:
„MONSTRUL !“

R.L. STINE

GOOSEBUMPS
Cărţile care îţi dau fiori

FETIŢA CARE A STRIGAT: „MONSTRUL!”

Traducere de MARIA-AURELIA I. COTFAS

CUPRINS

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Despre autor

Capitolul 1

Îmi place la nebunie să-l sperii pe Randy, fratele meu mai mic. Îi spun mereu poveşti de groază cu monştri, până când mă implora să tac. Şi-l necăjesc mai tot timpul, prefăcându-mă că văd monştri prin toate cotloanele.

Probabil că de-asta nu m-a crezut nimeni în ziua în care *chiar* am văzut un monstru.

Probabil că de-asta nimeni nu m-a crezut decât mult prea târziu, când monstrul era deja chiar la mine în casă.

Dar poate c-ar fi mai bine să nu-mi încep povestea tocmai cu sfârşitul.

Mă cheamă Lucy Dark şi am doisprezece ani. Locuiesc cu părinţii şi cu fratele meu, Randy, care are şase ani, într-o casă nu prea mare, dintr-un orăşel nu prea mare, numit Timberland Falls.

Habar n-am de ce se cheamă aşa[1]. Sunt, într-adevăr, câteva păduri prin împrejurimi, dar nimeni nu taie copacii pentru cherestea, şi nici de vreo cascadă n-am auzit.

Atunci de ce Timberland Falls?

Rămâne un mister.

Casa noastră din cărămidă roşie se află la capătul străzii. De o parte a casei, un gard viu netăiat şi înalt ne desparte curtea de cea a vecinilor noştri, familia Killeen. Tata îşi repetă întruna c-ar trebui să taie gardul şi să-l aranjeze, dar nu se mai apucă odată de treabă.

În faţa casei este o curte mai mică, dar în spate avem o grădină destul de mare, cu mulţi copaci înalţi şi bătrâni, şi cu un dafin chiar în mijloc, la umbra căruia e bine şi răcoare. Acolo îmi place să stau cu Randy, când nu am altceva mai bun de făcut, şi să încerc să-l sperii de moarte cu născocirile mele!

Şi nici nu e prea greu. Randy se sperie uşor.

Seamănă foarte bine cu mine, deşi e băiat. Are părul negru şi lins, exact ca mine, doar că al meu e mai lung. Ca şi mine, e mic de statură pentru vârsta lui, şi e un pic mai grăsuţ.

Are o faţă rotundă, mai rotundă decât a mea, şi nişte ochi mari şi negri pe care n-ai cum să nu-i observi imediat, la cât de

---

[1] *Timber,* „cherestea, lemn (pt. construcţie)”; *falls,* „cădere de apă, cascadă” (n.tr.)

albi la faţă suntem amândoi.

Mama zice că Randy are genele mai lungi şi cred că sunt puţin invidioasă. Dar eu am nasul mai drept, iar când zâmbesc nu mi se văd toţi dinţii. Aşa că presupun că n-ar trebui să mă plâng.

Oricum, acum vreo două săptămâni, într-o după-amiază caniculară, stăteam cu Randy la umbra bătrânului dafin, pregătindu-i o sperietură pe cinste.

Chiar nu aveam altceva mai bun de făcut. Anul ăsta, o dată cu venirea verii şi îndată ce am luat vacanţă, o bună parte dintre prietenii mei foarte buni au plecat din oraş. Eu însă am fost nevoită să rămân acasă, aşa că mă simţeam destul de singură.

De obicei, Randy e o adevărată pacoste. Dar măcar am şi eu cu cine să mai schimb o vorbă. Şi pe cine să *sperii.*

Am o imaginaţie foarte bogată. Pot să născocesc monştri nemaiauziţi şi-i pot face să pară foarte credibili.

Mama zice că m-aş putea face scriitoare când voi fi mare, cu o imaginaţie ca a mea.

Nu ştiu ce să zic…

Dar un lucru e sigur: nu-ţi trebuie cine ştie ce imaginaţie ca să-l sperii pe Randy.

Tot ce trebuie să fac de obicei este să-i spun că sus, la el în cameră, în dulap este un monstru care-i probează hainele, că se face şi mai alb la faţă şi începe să tremure din toate încheieturile.

Dragul de el! Pot să-l sperii în aşa hal încât să-i clănţăne dinţii în gură. De necrezut!

M-am rezemat de trunchiul copacului şi mi-am aşezat mâinile pe iarba, cu ochii închişi. Îmi frământam mintea în căutarea unei poveşti numai bune pentru Randy.

Iarba era moale şi umedă sub picioarele mele desculţe. Mi-am îngropat degetele în ţărână.

Randy purta pantaloni scurţi de blugi şi un tricou obişnuit, alb, fără mâneci. Stătea tolănit pe-o parte, rupând fire de iarbă cu o mână.

— Ai auzit vreodată de monstrul care roade degetele de la picioare, de aici, din Timberland Falls? l-am întrebat eu, dând la o parte un păianjen care se căţărase pe şortul meu alb.

— Ce?

Rupea în continuare firele de iarbă unul câte unul, adunându-le într-o mică moviliţă.

— Ziceam de monstrul ăsta din Timberland Falls, care te

muşcă de degetele de la picioare, nu m-am lăsat eu.
— Hai, Lucy, te rooog, s-a smiorcăit el. Ai promis că n-o să mai inventezi poveşti cu monştri.
— Dar nu e invenţie! i-am spus. N-am născocit eu povestea asta. E de-adevăratelea.
Şi-a ridicat privirea şi s-a strâmbat la mine.
— Da, da, sigur…
— Da! Pe cuvânt! am insistat eu, uitându-mă fără să clipesc în ochii lui rotunzi şi mari, ca să-l conving că nu mint. E o poveste adevărată şi s-a întâmplat chiar aici, în Timberland Falls.
Randy s-a ridicat în capul oaselor.
— Cred că o să mă duc înăuntru să citesc din revistele mele cu benzi desenate, mi-a zis, aruncând iarba adunată în pumn.
Randy are o întreagă colecţie de reviste de benzi desenate, dar toate sunt pline cu personaje de Disney sau cu *Archie,* fiindcă benzile desenate cu supereroi sunt prea înspăimântătoare pentru el.
— Monstrul care muşcă degete a apărut într-o zi chiar la vecini, i-am zis eu lui Randy. Ştiam prea bine că, odată povestea începută, nu se va mai îndura să plece.
— La familia Killeen? m-a întrebat, făcând ochii mari.
— Îhî. A ajuns la ei în miezul zilei. Vezi tu, Randy, monstrul ăsta nu e un monstru de noapte. E un monstru care bântuie ziua. Atacă pe lumină, când soarele e sus pe cer. Exact ca acum.
Printre frunzele tremurătoare ale copacului, am arătat spre soarele care strălucea sus, deasupra capetelor noastre, pe cerul senin al verii.
— Un monstru d-de z-zi? m-a întrebat Randy şi şi-a întors privirea către casa vecinilor, care se înălţa de cealaltă parte a gardului.
— Nu te speria! S-a întâmplat acum două veri, am continuat. Becky şi Lilah erau acolo şi înotau în piscina lor de plastic, ştii tu, aia pe care le-o tot umflă mama lor. Aia din care întotdeauna se varsă jumătate din apa…
— Şi zici că a venit un monstru?
— Un monstru dintr-ăla care te muşcă de degetele de la picioare, i-am spus, cu o faţă serioasă şi cu o voce aproape şoptită. A venit târâş prin curtea din spatele casei.
— Da’ de unde-a venit? m-a întrebat, aplecându-se înainte.
— Asta nimeni nu ştie, am ridicat eu din umeri. Chestia e că e foarte greu să-i vezi pe monştrii ăştia când se furişează prin

iarbă, fiindcă se fac de exact aceeaşi culoare ca iarba.

— Adică-s verzi? întrebă el, frecându-şi nasul rotund.

Am dat din cap că nu.

— Sunt verzi doar atunci când se târăsc şi se furişează prin iarbă, i-am răspuns. Îşi schimbă culoarea după locul pe unde se strecoară, ca să nu poţi să-i vezi.

— Şi cât e de mare? m-a întrebat, căzut pe gânduri.

— E mare, am spus eu. Mai mare decât un câine. Mă uitam la o furnicuţă ce mi se căţăra în sus pe picior şi i-am făcut iute vânt cu degetul: Nimeni nu ştie exact cât e de mare, pentru că monstrul ăsta se adaptează cu mare uşurinţă în orice situaţie.

— Şi ce s-a-ntâmplat? m-a întrebat, cu vocea parcă-ntretăiată. Cu Becky şi Lilah, zise aruncându-şi din nou privirea către casa cenuşie de piatră a familiei Killeen.

— Păi, am continuat eu, erau în piscina aia mica a lor şi se bălăceau. Probabil că Becky stătea întinsă pe spate, cu picioarele pe marginea piscinei. Iar monstrul s-a strecurat sprinten prin iarbă, pe nesimţite, şi i-a văzut picioarele bălăbănindu-se în aer.

— Ş-şi Becky nu l-a văzut?

Am văzut că începe deja să tremure şi să pălească.

— E tare greu să-i zăreşti pe mâncătorii ăştia de degete, i-am spus, privindu-l fix, cu o expresie gravă, nici măcar nu clipeam.

Am tras aer în piept cu putere şi-apoi am pufăit, expirând încetişor. Doar aşa, ca să sporesc suspansul. După care mi-am continuat povestea:

— La început, Becky n-a observat absolut nimic. Apoi i s-a părut că o gâdilă ceva şi şi-a zis că trebuie să fie câinele, care-i linge degetele. A dat uşor cu piciorul şi i-a spus să plece. Dar pe urmă parcă n-a mai gâdilat-o chiar aşa, ba chiar a-nceput s-o doară. A ţipat la câine să termine, dar degeaba, o durea din ce în ce mai tare. Câinele parcă-i rodea degetele cu nişte dinţi foarte ascuţiţi. Pentru că durerea s-a înteţit, Becky s-a ridicat şi şi-a tras picioarele-n piscină. Şi… când s-a uitat la piciorul stâng, a văzut…

M-am oprit, aşteptând întrebarea lui Randy.

— C-ce? a bâiguit el într-un târziu, cu o voce tremurată. Ce-a văzut?

M-am aplecat către el, şoptindu-i la ureche:

— Îi lipseau toate degetele de la piciorul stâng!

— Nu te cred! a urlat, sărind în picioare. Era alb ca o fantomă şi părea teribil de îngrozit. Nu-i adevărat!

Am dat din cap serioasă, ca să-mi confirm spusele. De-abia m-am abţinut să nu pufnesc în râs.

— Dacă nu mă crezi, du-te şi roag-o pe Becky să se descalţe, şi-o să vezi, i-am spus.

— Nu, nu! Minţi! s-a văicărit el.

— Întreab-o numai, i-am zis încet, şi-apoi m-am uitat în jos, la propriile-mi picioare, iar ochii mai că mi-au ieşit din orbite de groază. Ăă, R-Randy – ia uită-te! m-am bâlbâit eu, arătând către picioare cu o mână tremurândă.

Randy a scos un ţipăt asurzitor, când s-a uitat în direcţia mâinii mele.

Toate degetele de la piciorul stâng îmi dispăruseră.

Capitolul 2

— *Aaa!*

Randy a mai scos înc-un suspin îngrozit, după care a luat-o la sănătoasa către casă, strigând-o pe mama.

M-am luat după el, fiindcă nu voiam să intru-n bucluc pentru că l-am speriat din nou.

— Randy, aşteaptă! Stai puţin! N-am nimic! i-am strigat, râzând.

Îmi ascunsesem degetele în pământ, bineînţeles!

Ar fi putut şi el să-şi dea seama, ce Dumnezeu! Dar era mult prea speriat ca sa mai gândească limpede.

— Stai un pic! am strigat după el. N-am apucat să-ţi arăt monstrul din copac!

M-a auzit, s-a oprit şi s-a întors spre mine, cu faţa crispată încă de frică.

— Ce?!

— E un monstru cocoţat în copac! i-am zis, arătând înspre dafinul de sub care tocmai ne ridicaserăm. Un monstru care stă prin copaci! L-am văzut cu ochii mei!

— Nu-i adevărat! a zbierat el, luând-o iar la fugă spre casă.

— Ţi-l arăt, dacă vrei! i-am strigat, cu mâinile făcute pâlnie ca să mă audă mai bine.

Nici nu s-a uitat înapoi. L-am urmărit poticnindu-se pe scările verandei neacoperite din spatele casei şi dispărând înăuntru, după ce a trântit cu putere uşa de plasă în urma lui.

Am rămas nemişcată, privind în gol intrarea din spate şi aşteptând ca dintr-un minut într-altul Randy să-şi iţească iar mutra-nspăimântată. Dar degeaba.

Am izbucnit în râs. Ce mai încoace şi-ncolo, monstrul ăsta care ronţăie degete era una dintre cele mai reuşite invenţii ale mele! Şi apoi ideea cu vârâtul degetelor în pământ, prefăcându-mă, şi eu, o victimă a blestematului de monstru – ce mai farsă!

Săracul Randy! Sincer, a fost o victimă mult prea uşoară!

Şi pun pariu că s-a dus într-o fugă în bucătărie, să mă pârască mamei. Asta-nsemna că în curând o să mă aleg cu încă un discurs despre ce urât e din partea mea să-l tot sperii pe fratele meu mai mic şi să-i umplu capul cu poveşti înfricoşătoare cu monştri.

Dar ce altceva aş fi putut face?

Stăteam acolo, absentă, aşteptând ca unul dintre ei să mă cheme înăuntru. Deodată, din spate, o mână m-a apucat de umăr.

— *Te-am prins!* a mormăit cineva.

— Aa! am strigat, mai să-mi sară inima din piept.

Un monstru!

M-am întors – şi-am dat de Aaron Messer, prietenul meu, care râdea de se prăpădea.

Se hlizea prosteşte şi-atâta a tot râs până i-au dat lacrimile.

Am clătinat din cap, încruntată.

— Nu m-ai speriat, dacă vrei să ştii! am insistat eu.

— Aa, sigur că nu, mi-a răspuns el, dându-şi ochii peste cap. De-asta ai ţipat după ajutor!

— N-am strigat după ajutor! am negat eu. Am strigat şi eu, puţin, aşa. Pentru că m-ai luat pe neaşteptate. Asta-i tot.

Aaron jubila.

— Ba ai crezut că e un monstru. Hai, recunoaşte!

— Un monstru? am repetat eu, indignată. De ce-aş crede aşa ceva?

— Fiindcă numai la asta îţi stă capul toată ziua, a zis, mulţumit de sine. Eşti obsedată de chestia asta.

— O, da’ ce cuvinte mari folosim! l-am necăjit eu.

S-a strâmbat la mine. Dintre toţi prietenii mei, Aaron este singurul care-a rămas în oraş vara asta. Peste câteva luni pleacă oricum pe undeva prin vest, cu părinţii. Dar până atunci, la fel ca mine, se fâţâie şi el de colo-colo, încercând să-şi umple timpul.

Aaron e cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât mine, dar, la o adică, cine nu e mai înalt ca mine? Are părul creţ şi roşcat, şi e plin de pistrui. E slab ca un ţâr şi poartă nişte pantaloni largi până la genunchi, care-l fac să pară şi mai pirpiriu.

— L-am văzut adineauri pe Randy, zbughind-o în casă. De ce zbiera în halul ăla? m-a întrebat, privind spre casă.

L-am zărit şi eu pe Randy, care ne urmărea din spatele ferestrei de la bucătărie.

— Cred c-a văzut un monstru, i-am răspuns.

— Ce? Iar începi cu asta? a ţipat el, împingându-mă prieteneşte. Zău aşa, Lucy, fii serioasă!

— E unul în copacul ăla de-acolo! i-am spus foarte serioasă, arătându-i pomul cu pricina.

S-a întors să se uite.

— Eşti o fraieră, mi-a spus rânjind.
— Nu, pe cuvânt! E un monstru-al naibii de urât şi cred că nu se mai poate da jos din copac.
— Hai, Lucy, termină!
— Asta a văzut Randy, am continuat. De-asta a fugit în casă, zbierând.
— Tu vezi monştri peste tot! Nu te mai plictiseşti şi tu odată?
— De data asta chiar nu glumesc! Bărbia îmi tremura, iar faţa mi s-a schimonosit într-o expresie de groază, în timp ce mă uitam ţintă la dafinul gros şi stufos din spatele lui Aaron: O să vezi că am dreptate.
— Cum să nu, mi-a răspuns Aaron, cu sarcasmul lui obişnuit.
— Serios. Du-te şi adu mătura aia! i-am cerut arătându-i o matură care era rezemată de peretele din spatele casei.
— La ce-ţi trebuie?
— Tu du-te şi adu-o! nu m-am lăsat eu. O să vedem dacă putem să dăm monstrul jos din copac.
— Păăăi… De ce-am vrea aşa ceva? m-a întrebat Aaron cu jumătate de gură. Am simţit imediat că nu mai ştia ce să creadă. Vorbeam serios sau nu?
— Ca să mă crezi, de-aia! i-am răspuns pe un ton serios.
— Eu nu *cred* în monştri, Lucy. Ţi-am mai spus o dată, aşa că păstrează-ţi gogoşile astea cu monştri pentru Randy, care-i încă un ţânc.
— Şi dacă o să cadă un monstru din pom, atunci o să mă crezi? l-am întrebat.
— N-o să cadă nimic din copacul ăla! Poate doar nişte frunze…
— Du-te şi adu mătura, apoi mai vedem noi…
— Bine. Fie!
S-a îndreptat către casă, cu paşi mărunţi.
Cum a venit cu mătura, i-am şi înşfăcat-o.
— Hai odată! i-am spus, târându-l după mine către copac. Sper că monstrul nu s-a suit până-n vârf.
Şi-a dat iar ochii peste cap.
— Nu-mi vine să cred că-ţi fac pe plac! Cred că sunt plictisit *de moarte!*
— Las’ că o să-ţi treacă imediat! i-am promis. Asta dacă monstrul mai e încă în pom.
Ajunşi sub coroana umbroasă a copacului, m-am apropiat de trunchi şi m-am uitat atent în sus, spre crengile verzi, înfrunzite.
— Ah! Stai acolo! L-am oprit, punându-i mâna pe piept, ca nu

cumva să se mişte din spatele meu: Ar putea fi periculos!

— Încetează cu fazele-astea! a mormăit.

— O să încerc să scutur craca, să-l fac sa cadă, i-am explicat.

— Ia stai să vedem dacă-am înţeles bine. Tu chiar vrei să cred c-o să iei mătura, o să scuturi bine creanga, şi puf! un monstru o să cadă din copac?

— Îhî. Mi-am dat seama că mătura nu avea coada destul de lungă ca să pot ajunge la crengi. O să trebuiască să mă caţăr un pic, i-am spus. Tu fii cu ochii-n patru, bine?

— Ooo! Tremur tot! Sunt *mort* de frică! mi-a strigat Aaron, luându-mă peste picior.

Am escaladat trunchiul şi-am reuşit să mă cocoţ până la prima creangă mai groasă. Mi-a luat ceva timp, pentru că-ntr-o mână ţineam mătura.

— Vezi vreun monstru înfricoşător pe-acolo, pe sus? m-a întrebat Aaron, ironic.

— E acolo, i-am strigat, trecându-mă fiori reci pe spate. E prins între crengi şi e… cred că e foarte furios!

Aaron a pufnit.

— Eşti aşa o fraieră!

M-am ridicat în genunchi pe creanga mai groasă, după care am tras şi mătura şi-am ridicat-o în sus până la craca următoare. Şi mai sus. Apoi, ţinându-mă strâns de trunchi cu mâna liberă, am împins mătura cât am putut de mult – şi-am început să lovesc craca de deasupra.

Şi… ce să vezi!

M-am uitat iute în jos, la Aaron. Îngrozit, a scos un urlet asurzitor când monstrul s-a prăvălit din copac şi-a aterizat direct în braţele lui!

Capitolul 3

De fapt, ceea ce aterizase cu o bufnitură surdă taman în braţele lui Aaron nu era tocmai un monstru.

Era doar un cuib pe care şi-l făcuseră nişte gaiţe acum vreo două primăveri.

Dar cum Aaron a fost luat pe nepregătite, a tras o sperietură pe cinste…

— *Ha! Te-am păcălit!* i-am zis triumfătoare după ce m-am dat jos din copac.

M-a privit încruntat. Era aprins la faţă şi din cauza asta pistruii lui arătau tare ciudat.

— Tu şi cu monştrii tăi!… a bombănit.

Aceleaşi au fost şi cuvintele mamei, zece minute mai târziu. Aaron plecase acasă, iar eu intrasem în bucătărie şi scosesem o sticla de suc din frigider.

Desigur, mama a apărut în prag, cu o expresie de rău augur pe chip şi cu o privire rece ca oţelul. Mi-am dat seama imediat ca era pe punctul de a-mi ţine încă o lecţie de morală pe tema „Nu-l mai speria pe Randy”.

M-am rezemat de marginea bufetului şi m-am prefăcut că o ascult. Ideea principală era că, dacă o să continuu să-i spun poveşti d-astea sensibilului meu frate, nu-i fac niciun bine. Că ar trebui să-l încurajez să fie mai îndrăzneţ, nicidecum să-l bag în sperieţi cu monştri înfricoşători care stau la pândă prin toate cotloanele.

— Dar, mamăăă… azi-dimineaţă am văzut un monstru *de-adevăratelea,* pitit sub gardul viu!

N-aş putea spune exact de ce m-o fi luat gura pe dinainte. Cred că pur şi simplu voiam să-i întrerup prelegerea… O exasperasem pe mama. A oftat şi şi-a ridicat mâinile în aer. Are părul drept şi lucios, ca mine şi ca Randy, ochi verzi, de pisică, şi-un nas mic. De câte ori vine pornită să-mi facă morala de rigoare, mi se pare că seamănă cu o felină gata să se năpustească asupra prăzii.

Să nu mă înţelegeţi greşit. E foarte drăguţă şi e şi o mamă bună.

— O să discut cu tata diseară, mi-a spus. Tatăl tău crede că obsesia asta a ta cu monştri e doar o fază trecătoare, dar eu nu mai sunt aşa de sigură!

— *Viaţa* însăşi este doar o fază prin care trec, i-am spus încet.

Mie una mi s-a părut o remarcă destul de inteligentă, dar ea a rămas cu privirea aţintită la mine, vădit neimpresionată, după care mi-a adus aminte că, dacă nu mă grăbesc, o să întârzii la întâlnirea Micilor Cititori Hoinari.

M-am uitat la ceas. Avea dreptate. Întâlnirea era la ora patru.

E vorba de un program şcolar de lectură pe timpul vacanţei, care se ţine la biblioteca orăşenească şi la care mama şi tata m-au obligat să mă înscriu, spunând că nu vor să se aleagă praful chiar de toata vacanţa mea de vară şi că măcar aşa poate mai pun şi eu mâna să citesc o carte bună.

În ce constă mai exact întâlnirea asta a Cititorilor Hoinari? Păi, trebuie să mă duc o dată pe săptămână la bibliotecă, să mă-ntâlnesc cu domnul Mortman, bibliotecarul. Şi mai trebuie să-i fac un mic rezumat şi să răspund la nişte întrebări despre cartea pe care am citit-o în acea săptămână. Pentru fiecare carte citită, primesc o bulină roşie.

La şase buline roşii, primesc un premiu, care cred că-i tot o carte! Mare scofală, ce să zic! E pur şi simplu o cale să te facă să citeşti.

Mi-am pus în gând sa citesc câteva dintre romanele de groază şi pline de mistere pe care le citesc toţi prietenii mei. Dar ţi-ai găsit! Domnul Mortman are o idee fixă. Toată lumea trebuie să-i citească pe „clasici”. Asta înseamnă cărţi din-alea *vechi.*

— Îmi iau rolele, i-am spus mamei, şi-am alergat la mine în cameră să le caut.

— Mai bine ţi-ai lua nişte aripi! mi-a strigat. Şi ai grijă, s-ar putea să plouă! a adăugat imediat.

Avea obiceiul să-mi dea tot soiul de informaţii preţioase despre starea vremii.

Am trecut pe lângă camera lui Randy. Stătea acolo, pe întuneric, fără nicio lumină aprinsă, cu jaluzelele trase, jucându-se, desigur, Super Nintendo.

Până m-am moşmondit eu să-mi pun rolele, mai aveam doar cinci minute ca s-ajung la bibliotecă. Bine că era la doar şase sau şapte străzi distanţă!

Oricum, nu stăteam tocmai pe roze. Reuşisem să citesc doar primele patru capitole din *Huckleberry Finn,* cartea de pe săptămâna respectivă. Asta însemna că va trebui să-l păcălesc cumva pe domnul Mortman.

Am luat cartea de pe raft. Era un volum nou, aşa c-am mototolit câteva dintre paginile de la sfârşit, ca să arate ca şi cum aş fi citit-o pe toată până acolo. Am băgat-o în ghiozdan împreună cu o pereche de tenişi, apoi m-am chinuit să cobor scările – lucru deloc uşor când ai role în picioare – şi-am pornit către biblioteca din Timberland Falls.

Biblioteca se găsea într-o casă veche şi dărăpănată de la marginea pădurii Timberland, care-i aparţinuse unui pustnic bătrân şi excentric. Neavând familie, când a murit, el a donat casa oraşului, iar locuitorii au transformat-o în bibliotecă.

Unii copii susţineau că ar fi fost bântuită, dar ei spun astfel de lucruri despre *toate* casele vechi care-ţi fac părul măciucă. De altfel, biblioteca *chiar* arăta ca o casă bântuită.

Era o casă de şindrilă, închisă la culoare, cu trei etaje şi-un acoperiş cenuşiu, ale cărui laturi se întâlneau într-un vârf ascuţit între două turnuri de piatră. Casa nu era la stradă, ci îndărătul unor copaci, la adăpostul cărora voia parcă să se ascundă. Era astfel întotdeauna ferită de soare, în penumbră, iar în interior era mereu întuneric şi rece.

Înăuntru, bătrânele podele de scândură scârţâiau sub covorul subţire pe care primăria îl pusese pe jos. Lumina pătrundea cu greu prin ferestrele înalte, iar sărmana bibliotecă de lemn masiv aproape că atingea tavanul. Ori de câte ori îmi croiam drum de-a lungul intervalelor înguste, de-o parte şi de alta a rafturilor înalte, întunecoase, aveam impresia că o să se prăvălească peste mine dintr-o clipă într-alta.

Mi se năzărea că rafturile se vor închide peste mine, mă vor înghiţi, şi că voi rămâne îngropată acolo, în întuneric, pentru totdeauna. Îngropată sub tone de cărţi prăfuite şi pline de mucegai.

Dar toate închipuirile astea erau absurde, fără îndoială!

Era o casă foarte veche, şi-atâta tot. Foarte întunecoasă şi cu multă igrasie. O casă care scârţâia la fiece pas şi care nu era atât de curată pe cât ar trebui să fie o bibliotecă. Plină de praf şi de pânze de păianjen.

Domnul Mortman făcea şi el ce putea, probabil, cu toate că era şi el, într-un fel, genul care-ţi cam dă fiori…

Ceea ce nici unuia dintre noi, copiii care-l întâlneam la bibliotecă, nu ne plăcea la el erau mâinile lui, tot timpul umede. Când zâmbea, ochii lui mici şi negri ca două mărgele parcă-i aprindeau faţa grasă şi rotundă, cu tot cu capul lui chel. Obişnuia să-şi întindă mâna peste masă ca să dea mâna cu tine,

şi-n strânsoarea aceea n-aveai cum să nu-i simţi mâna udă *leoarcă!*

De câte ori răsfoia câte-o carte, îşi lăsa amprentele umede în colţul fiecărei pagini. Pe birou, se puteau zări mai totdeauna nişte picături minuscule, iar bucata de piele menită să-l protejeze era şi ea mânjită de urmele degetelor sale alunecoase.

Era scund şi rotofei. Cu capul lui lucios şi chel, şi cu ochii ăia mici şi negri, semăna foarte bine cu o molie. O molie cu mâini jilave.

Avea o voce piţigăiată, care-ţi zgâria timpanul, aşa că vorbea mai tot timpul în şoaptă. Era de treabă, la urma urmei, şi se părea că-i plac copiii. Nu se purta urât şi nici nu era rău intenţionat… Şi chia*r îi* plăceau cărţile.

Doar că era un pic mai ciudat, atâta tot. Stătea aşezat pe un scaun înalt de lemn, fără spătar, cu care parcă plutea deasupra imensului său birou. Într-o parte a acestuia, domnul Mortman avea un vas adânc de aluminiu în care se aflau câteva broscuţe ţestoase ce se tot învârteau în cei câţiva centimetri de apă. „Sfioasele mele prietene”, l-am auzit odată, spunându-le.

Câteodată, mai lua câte-o broască pe sus, ţinând-o în aer cu degetele lui grase şi tremurânde, până ce aceasta se vâra la adăpost în carapace. Apoi o punea jos, cu blândeţe, un zâmbet mulţumit luminându-i faţa palidă şi flască.

Era clar cât de mult îşi iubea ţestoasele. Presupun că erau nişte animale de companie ca oricare altele, dar aveau un miros cam ciudat şi de aceea căutam întotdeauna să mă aşez de cealaltă parte a biroului, cât mai departe de vasul cu ţestoase.

Aşadar, am zburat pe role până la bibliotecă. Întârziasem numai câteva minute în momentul în care am pătruns pe aleea răcoroasă ce ducea către bibliotecă. Afară se înnorase. M-am aşezat pe treptele de piatră şi mi-am scos rolele, apoi mi-am pus repejor tenişii şi, cu rolele în braţe, am trecut pragul uşii de la intrare.

Croindu-mi drum printre mormanele de rafturi strâmte şi înalte din capătul sălii principale de lectură, mi-am lăsat rolele lângă perete şi am traversat repede culoarul, îndreptându-mă către biroul domnului Mortman, aflat lângă celălalt perete.

Mi-a auzit paşii şi şi-a ridicat imediat privirea de la grămada de cărţi pe care le ştampila cu o ştampilă mare de cauciuc. La lumina lămpii din tavan, capul său chel strălucea aidoma unei veioze.

Mi-a zâmbit.

— Bună, Lucy! mi-a spus, cu vocea lui piţigăiată. Imediat o să mă ocup de tine.

L-am salutat şi m-am aşezat pe scaunul pliant din faţa biroului, urmărindu-l cum ştampilează cărţile. Purta un pulover gri pe gât, care-l făcea să semene şi mai tare cu broaştele lui ţestoase.

Într-un sfârşit, după ce-a aruncat o privire fugară la ceasul mare de perete care ticăia zgomotos, s-a întors către mine.

— Şi ce-ai citit tu pentru întâlnirea Cititorilor Hoinari de săptămâna asta, Lucy? mă întrebă întinzându-se peste birou, către mine, lăsând dâre umede pe pupitrul său închis la culoare.

— Ăă… *Huckleberry Finn,* i-am răspuns în timp ce scoteam cartea din rucsac şi i-am dat drumul în poală.

— A, da, da… O carte minunată! a spus domnul Mortman, uitându-se la cartea din poala mea. N-am dreptate?

— Ba da, am răspuns repede. Chiar mi-a plăcut. Nu… n-am putut s-o las din mână.

Ceea ce nu era departe de adevăr. Din moment ce nici măcar n-am apucat să pun mâna pe ea, cum era s-o fi putut lăsa din mână?

— Şi ce ţi-a plăcut cel mai mult la cartea asta? m-a întrebat domnul Mortman, zâmbindu-mi plin de speranţă.

— Păăăi… Descrierea, i-am răspuns eu.

Am plecat cu bulina roşie în buzunarul de la tricou şi cu o nouă carte în rucsac – *Frankenstein* de Mary Shelley.

„Poate c-am să i-o citesc lui Randy cu voce tare!“ mi-am zis eu cu răutate.

Probabil că asta o să-l facă să-i clănţăne dinţii întruna de-acum încolo!

Se făcuse târziu, iar soarele după-amiezii se ascunsese în spatele norilor care se-adunaseră a ploaie. Am mers pe jos aproape tot drumul către casă, până ce, la un moment dat, mi-am dat seama că-mi uitasem rolele la bibliotecă.

Aşa că, am făcut cale-ntoarsă. Nu ştiam la cât se închide biblioteca. Oricum, domnul Mortman părea a fi singur acolo. Trăgeam nădejde ca nu cumva să se fi hotărât să plece mai devreme, că tare n-aş fi vrut să-mi las rolele acolo peste noapte!

M-am oprit şi m-am uitat îndelung la bătrâna noastră bibliotecă. În umbra adâncă, parcă şi ea mă fixa fără să clipească, cu ferestrele ei întunecate ca nişte ochi negri.

Am urcat scările de piatră şi, când să deschid uşa, am avut un moment de ezitare şi m-au trecut dintr-o dată fiori reci pe

spate.

Să fi fost doar din cauza umbrelor întunecate?

Nicidecum. Era cu totul şi cu totul altceva.

Aveam o senzaţie ciudată, o presimţire că nu e ceva în ordine.

Am astfel de premoniţii din când în când, un semn oarecare, un moment de nelinişte, care parcă mă avertizează că se va întâmpla ceva rău.

Luându-mi inima în dinţi, am deschis venerabila uşă, care-a scârţâit din ţâţâni, şi-am păşit în întunericul cu miros de mucegai al bibliotecii.

Capitolul 4

Pe măsură ce înaintam către sala de lectură principală, umbrele dansau jucăuşe pe pereţi, iar creanga unui copac se lovea cu zgomot de geamul prăfuit al uneia dintre ferestrele înalte.

Biblioteca era cufundată într-o tăcere de mormânt, cu excepţia scârţâitului pe care îl scoteau podelele sub paşii mei. Îndată ce-am intrat în sala de lectură, am auzit ticăitul monoton al ceasului de perete. Toate luminile, fuseseră stinse, şi-am avut deodată senzaţia că mi-a trecut ceva peste picior. Să fi fost oare un şoarece?

M-am oprit brusc şi m-am uitat în jos. Slavă Domnului, nu era decât un ghemotoc de praf ce atârna de marginea de jos a unui raft de cărţi.

„Lucy, Lucy...!“ m-am dojenit singură. „E doar o amărâtă de bibliotecă plină de praf! N-ai niciun motiv să te temi! Nu da prea mult frâu liber imaginaţiei, că s-ar putea s-o păţeşti!”

S-o păţesc?

Încă mă mai încerca senzaţia aia ciudată... Parcă mă rodea ceva în stomac, încet, dar insistent, şi inima-mi zvâcnea în piept. Ceva nu-i în ordine. O să se-ntâmple ceva rău.

Oamenilor le place să-i spună *premoniţie,* şi cred că e un cuvânt potrivit pentru a descrie ce simţeam eu atunci.

Mi-am găsit rolele exact unde le lăsasem, rezemate de peretele din spatele rafturilor. Le-am ridicat, smucindu-le, de-abia aşteptând să ies odată din locul ăla întunecos şi straniu. M-am grăbit către uşa de la intrare, în vârful picioarelor – nici eu nu ştiu de ce –, dar am auzit un zgomot şi m-am oprit, ţinându-mi respiraţia şi ciulind urechile.

Cineva tuşise.

Privind cu mare atenţie până în capătul culoarului îngust, l-am văzut pe domnul Mortman gravitând deasupra biroului. De fapt, nu-l puteam vedea decât pe jumătate – doar unul din braţe şi o parte a feţei, atunci când se apleca la stânga.

Încă îmi ţineam respiraţia. Din cealaltă parte a sălii, se auzea ticăitul zgomotos al ceasului, iar faţa domnului Mortman, care stătea liniştit la birou, bătea când în roşu, când în albastru, după cum cădeau umbrele.

Rolele mi s-au părut deodată grele ca pietrele de moară. Le-

am lăsat încet jos, pe podea, şi apoi, neputându-mi înfrânge curiozitatea, am făcut câţiva paşi înainte, către capătul opus al sălii.

Domnul Mortman a început să fredoneze de unul singur, dar n-am putut recunoaşte melodia.

Cu cât mă apropiam mai mult, cu-atât umbrele deveneau parcă şi mai negre. Uitându-mă atentă de-a lungul culoarului, am observat că ţinea un borcan mare de sticlă între degetele-i dolofane. Fiind destul de aproape, l-am văzut zâmbind mulţumit.

M-am apropiat şi mai tare, încercând să stau în umbră. Îmi place să fac pe spionul, e palpitant, chiar dacă oamenii nu fac cine ştie ce lucruri interesante! E grozav să ştii că tu îi poţi privi oricând, pe când ei habar n-au că cineva îi urmăreşte!

Fredonând în surdină, domnul Mortman a ridicat borcanul în dreptul pieptului, încercând să-i desfacă capacul.

— Sfioasele mele prietene, le-a anunţat el cu vocea lui stridentă, am pentru voi nişte musculiţe apetisante!

Aşa deci! Borcanul era plin cu muşte! Dintr-o dată, sala s-a întunecat şi mai tare, o dată ce soarele acelei după-amiezi târzii a dispărut brusc dincolo de nori. Lumina ce pătrundea pe fereastră era din ce în ce mai difuză, iar domnul Mortman, la biroul său, era scăldat în umbre cenuşii care parcă-l înveleau într-o negură obscură.

Ascunsă printre rafturi, m-am ridicat în vârful picioarelor şi l-am văzut cum se pregătea să-şi hrănească broaştele.

Dar staţi aşa!

Ceva nu era în regulă.

Se întâmpla ceva *straniu!*

În timp ce se tot chinuia să desfacă capacul, faţa domnului Mortman a început să se transforme. Gâtul i-a ţâşnit din gulerul înalt al puloverului, şi capul, plutind pe undeva pe deasupra, a-nceput să i se mărească văzând cu ochii, întocmai ca un balon pe care-l umfli cu nădejde.

Am rămas cu gura căscată când i-am văzut ochii mici ieşindu-i nervos din orbite şi făcându-i-se din ce în ce mai mari, până ce au ajuns cât două cepe. Se întunecase şi mai mult. Întreaga sală era acum învăluită în umbre grele, ce se zvârcoleau şi se-alergau necontenit.

De-abia mai vedeam. Era ca şi cum aş fi privit totul printr-o perdea de ceaţă groasă. Domnul Mortman a fredonat mai departe, deşi capul i se bălăngănea şi-i tremura, mult deasupra umerilor, iar ochii îi ieşiseră din orbite de parca erau

terminaţiile unor nervuri subţirele, care se ridicaseră drept în sus şi iscodeau, asemenea antenelor unor insecte.

Şi-apoi i-a venit rândul gurii, care a început să se contorsioneze şi să-i crească arătând ca o gaură neagră fără fund pe faţa aceea enormă, ce se legăna întruna.

Domnul Mortman cânta acum şi mai tare, scoţând nişte sunete înfiorătoare, ce-ţi făceau pielea de găină, şi care aduceau mai degrabă cu urletul unui animal decât cu un cântec. A tras de capacul borcanului, reuşind să-l desfacă, şi i-a dat drumul pe birou, unde a căzut cu un zăngănit metalic.

M-am aplecat înainte, încercând din răsputeri să văd ce face. Uitându-mă atent, l-am zărit băgându-şi mâna rotofeie în borcan şi-am auzit destul de tare zumzăitul dinăuntru.

Îndată, a scos un pumn plin cu muşte.

Ochii i s-au bulbucat şi mai abitir.

I-am văzut apoi gura, o căscătură aidoma unei găuri negre.

Pentru câteva momente, şi-a ţinut pumnul deasupra culcuşului broaştelor ţestoase. Am zărit şi muştele, nişte puncte negre în strânsoarea mâinilor lui, în palmele sale, şi printre degetele-i scurte şi butucănoase.

Am crezut că-avea de gând să-şi bage mâna în vasul de aluminiu şi să hrănească ţestoasele.

Dar, când colo, el şi-a-nfundat muştele în propria gură!

Am închis ochii şi mi-am pus mâna la gură, ca nu cumva să vomit. Sau să-ncep să urlu.

Mi-am ţinut respiraţia, dar inima tot îmi bătea nebuneşte. Umbrele mă pândeau jucăuşe şi întunericul mă-nvăluia din toate părţile.

Când m-am încumetat să-mi deschid ochii, domnul Mortman înfuleca a doua porţie de muşte, îndesându-şi-le cu degetele în gura-i căscată, înghiţindu-le întregi.

Tot ce voiam era să ţip şi s-o rup la fugă, căci domnul Mortman, după câte îmi dădusem eu seama, era un monstru!

Capitolul 5

Umbrele se mai domoliseră parcă. Afară, cerul se mai înseninase, iar biroul domnului Mortman era scăldat de o lumină cenuşie. Când am deschis ochii, mi-am dat seama că-mi ţinusem respiraţia şi am simţit că explodez. Am expirat încet şi-am tras din nou aer în piept.

Apoi, fără să mai arunc nicio privire către celălalt capăt al încăperii, m-am întors şi-am luat-o la sănătoasa. Tenişii îmi bocăneau pe podelele care scârţâiau şi ele, dar puţin îmi păsa!

Trebuia să scap de-acolo cât mai repede!

Am zbughit-o pe uşa de la intrare, apoi pe scări, până pe aleea pietruită. Fugeam mâncând pământul, cu braţele mişcându-mi-se frenetic şi cu părul în vânt. Nu m-am oprit decât la o stradă distanţă, unde m-am trântit pe bordură ca să-mi trag sufletul.

Nori grei au acoperit iarăşi soarele. Cerul a căpătat nuanţe stranii de galben şi negru. Un camion militar a trecut pe lângă mine. În urma lui, nişte copii m-au strigat, dar nici măcar nu mi-am ridicat privirea.

Rememoram întruna în minte tainica scenă de la bibliotecă.

Domnul Mortman este monstru.

Cuvintele astea îmi tot răsunau în minte, fără-ncetare.

„E imposibil”, mi-am zis, privind ţintă la norii negri ce păreau atât de-aproape. Totul se petrecuse în închipuirea mea. Da, da, asta e explicaţia. Toate umbrele alea din biblioteca şi-aşa întunecoasă, toată acea obscuritate ameţitoare…

A fost o iluzie optică, fructul imaginaţiei mele debordante!

O-nchipuire prostească, într-o zi în care iar am visat cu ochii deschişi!

„Ba deloc!“ mi-a strigat tare o voce înlăuntrul meu. „Nu, nu, dragă Lucy, tu ch*iar l*-ai văzut pe domnul Mortman, cu capul lui uriaş! I-ai văzut ochii ieşindu-i din orbite şi umflându-i-se ca două ciuperci hidoase pe faţa buhăită!

L-ai văzut vârându-şi mâna în borcanul cu muşte, l-ai auzit fredonând atât de fericit, atât de… înfometat.

L-ai văzut cum şi-a îndesat muştele în gură, şi nu doar o dată, ci chiar de două ori!

Şi poate că-i încă acolo, mâncând pe săturate!

Era întuneric, Lucy, şi umbrele cădeau din toate ungherele…

Dar de văzut, ai văzut. Ai văzut tot.“

Domnul Mortman este un monstru!

M-am ridicat în picioare şi-am simţit o picătură de ploaie pe creştet.

— Domnul Mortman este un monstru, am zis eu cu voce tare.

Ştiam că va trebui să-i spun şi mamei, şi tatei, şi-asta cât mai repede. „Bibliotecarul e, de fapt, un monstru.” Asta am să le spun.

O să fie şocaţi, se-nţelege. Dar cine n-ar fi?

O altă picătură de ploaie mi-a căzut pe cap şi-apoi alta pe umăr, aşa c-am început să alerg spre casă, şi-aproape că trecusem de jumătatea străzii când deodată, m-am oprit. Ah, blestematele alea de role! Iarăşi le lăsasem la bibliotecă!

Am pornit-o înapoi. O rafală de vânt mi-a suflat părul peste faţă, dar l-am dat la o parte cu amândouă mâinile. Încercam să-mi adun gândurile şi să văd ce-i de făcut. Ploaia cădea alene pe trotuar, cu stropi mărunţi, şi picăturile ei reci îmi răcoreau plăcut fruntea fierbinte.

Mă hotărâsem să mă-ntorc la bibliotecă să-mi iau rolele. De data asta, o să fac mult zgomot, ca să mă asigur că domnul Mortman o să-şi dea seama că era cineva pe-acolo. „Dac-o să m-audă intrând, mi-am zis eu, o să se comporte normal. Doar n-o să se-apuce să mănânce muşte în faţa mea! N-o să-şi scoată ochii din orbite, bulbucându-şi-i, sau să-şi lase capul să se umfle, ca mai adineauri!”

Nu-i aşa?

Îndată ce-am zărit iar biblioteca, m-am oprit. Printre picăturile de ploaie am privit, şovăind, clădirea aceea veche.

Poate c-ar trebui să mai aştept şi să mă-ntorc mâine cu tata.

N-ar fi oare mai înţelept din partea mea?

Nu! Hotărâsem să-mi recuperez rolele, şi chiar asta aveam de gând să fac!

Am fost întotdeauna destul de curajoasă… De exemplu, atunci când ne-a intrat în casă un liliac, eu a*m* fost cea care a ţipat şi-a urlat la el, alungându-l cu o plasă de fluturi. Nu mi-e frică de lilieci. Şi nici de şerpi sau de gândaci.

— Şi cu-atât mai puţin de monştri! am zis eu tare.

Pe măsură ce înaintam către intrare, cu stropii mărunţi picurând leneşi de jur-împrejur, îmi tot repetam că trebuie să fac tămbălău. „Ai grijă ca domnul Mortman să ştie că ai venit, Lucy! Strigă-l, şi spune-i că te-ai întors după patinele cu rotile.

Atâta timp cât ştie că eşti acolo, n-o să-ţi arate că e monstru,

fii sigură!

N-o să-ţi facă niciun rău sau altceva, dacă-l avertizezi din timp!“

Aşa m-am tot încurajat de una singură, până am ajuns în faţa bătrânei clădiri, cufundată-n întuneric. Am urcat treptele de piatră, şovăind.

Apoi, respirând adânc, am apăsat mânerul uşii ca să intru.

Capitolul 6

Am învârtit de mâner şi-am împins uşa, care însă a refuzat să se deschidă. Am încercat încă o dată. Mi-a luat ceva timp până să-mi dau seama că era încuiata.

Biblioteca era, aşadar, închisă.

Ploaia răpăia alene pe iarbă în timp ce mă îndreptam către fereastra din faţă. Fiind foarte sus, a trebuit să mă agăţ de pervaz ca să mă ridic şi să mă pot uita înăuntru.

Întuneric beznă.

Am fost dezamăgită, dar şi uşurată în acelaşi timp. Voiam să-mi recuperez patinele, dar nu ardeam de nerăbdare să mă duc iar acolo, înăuntru. „Las’ că le iau mâine“, mi-am spus.

Mi-am dat drumul jos. Începuse să plouă şi mai tare, iar vântul se-nteţise şi el, împrăştiind furios stropii mărunţi de apă.

Am luat-o la fugă prin iarba udă. Nu m-am oprit până acasă. Când am intrat pe uşa din faţă, eram udă până la piele, cu părul lipit de cap şi cu tricoul ud leoarcă.

— Mamă, tată! Sunteţi acasă? am strigat.

Am luat-o prin hol, alergând, cât pe ce s-alunec pe podeaua netedă, şi-am dat buzna în bucătărie.

— Un monstru! am zbierat.

— Cee?

Randy stătea la masă, în faţa unui morman de teci de fasole verde, pe care mama îl pusese să le rupă. A fost singurul care şi-a ridicat privirea. Mama şi tata erau în picioare la bufet şi pregăteau chiftele, învârtind în palme micile cocoloaşe de carne. Nici nu s-au deranjat să se uite la mine.

— Un monstru! am urlat eu.

— Unde, unde? a strigat Randy.

— Te-a prins ploaia? m-a întrebat mama.

— Tu nu ştii să saluţi? m-a luat tata în primire. Dai buzna aşa, ca o vijelie, şi ţipi ca din gură de şarpe? Nu primesc şi eu un „Bună, tată!“ sau un salut, ceva?

— Bună, tată! i-am zis, cu sufletul la gură. E-un monstru la bibliotecă!

— Lucy, zău aşa… a început mama iritată.

— Ce fel de monstru? s-a arătat Randy interesat.

Nu mai rupea capetele tecilor, pentru că acum se holba la mine.

Într-un sfârşit, mama s-a întors spre mine.

— Uită-te la tine, eşti udă leoarcă! Şi uzi şi podeaua! Du-te sus şi pune-ţi nişte haine uscate!

S-a întors şi tata, cu faţa încruntată.

— Maică-ta tocmai a şters pe jos! a mormăit el.

— *Vreau să vă spun ceva, şi voi nu mă lăsaţi!* am zbierat înverşunată, ridicându-mi mâinile în aer, cu pumnii strânşi.

— Şi de ce trebuie să ţipi, mă rog?! m-a dojenit mama. Hai, du-te şi te schimbă şi ne spui pe urmă...

— Dar e vorba de domnul Mortman! El e *monstrul!*

— N-ai vrea totuşi să laşi povestea asta cu monstrul pe mai târziu? De-abia am ajuns acasă şi mă doare capul îngrozitor de tare, s-a plâns tata, uitându-se în jos, la linoleumul alb de sub picioarele mele, pe care începeau să se contureze încet-încet băltoace.

— Da' eu vorbesc foarte serios! am insistat. Domnul Mortman e cu adevărat un monstru!

Randy a-nceput să râdă.

— Arată destul de ciudat, ce-i drept, a spus el.

— Randy, ştii bine că nu-i frumos să râzi pe seama nimănui! a zis mama, supărată, apoi s-a întors către mine: Ai văzut? Asta-l înveţi tu pe fratele tău mai mic, în loc să-i dai un exemplu!

— Dar, mamăăă...!

— Lucy, te rog să te duci să te schimbi! a intervenit tata. Apoi vii jos şi pui masa, ne-am înţeles?

Eram plină de draci! Mi-am dat capul pe spate şi-am mormăit înfuriată:

— Da' chiar nu mă crede nimeni?!

— Acum chiar nu e momentul pentru poveştile tale de groază! mi-a retezat-o mama, întorcându-se la chiftelele ei. Larry, le faci prea mari! l-a dojenit ea. Trebuie să fie mici şi delicate.

— Dar mie-mi plac mari! nu s-a lăsat tata.

Nimeni nu-mi mai dădea atenţie, aşa că le-am întors spatele şi-am ieşit supărată din bucătărie.

— Domnul Mortman chiar e de-adevăratelea un monstru? a strigat Randy după mine.

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă de nimic! i-am răspuns, ţipând din toţi rărunchii.

Eram tare furioasă şi necăjită! De ce nu mă băgau în seamă?

Nu le păsa decât de chiftelele alea afurisite!

Ajunsă la mine în cameră, mi-am scos hainele ude şi le-am

aruncat pe jos, după care mi-am luat pe mine nişte blugi şi-un tricou fără mâneci.

„Domnul Mortman chiar e un monstru de-adevăratelea?”

Întrebarea lui Randy îmi tot răsuna în minte.

Să fi fost totul rodul imaginaţiei mele? Oare-i adevărat că n-am decât monştri-n cap?

Cu toate luminile stinse, fusese atât de întuneric în bibliotecă, şi umbrele alea...

Poate că domnul Mortman n-a mâncat muştele în cele din urmă. Poate le-a scos pur şi simplu din borcan şi şi-a hrănit ţestoasele...

Poate doar mi s-a năzărit că-l vad înfulecându-le!

Şi dacă totuşi nu i s-a umflat capul ca un balon? Dacă nici ochii nu i-au ieşit din orbite? Să-mi fi jucat feste întunericul? Sau poate umbrele ameţitoare, sau, mai ştii, lumina aceea-nceţoşată şi confuză...

S-ar putea să am nevoie de ochelari.

Sau poate sunt eu nebună şi ciudată.

— Haide, Lucy, grăbeşte-te şi vino să pui masa! mi-a strigat tata din capul scărilor.

— Da, da, vin acum! Am coborât scările nervoasă şi agitată, şi-n timpul cinei n-am mai pomenit nimic de domnul Mortman. Mama a fost cea care-a adus din nou vorba de el:

— Ce carte ţi-ai ales pentru săptămâna asta? m-a întrebat.

— *Frankenstein*, i-am răspuns.

— Iar monştri! a bombănit tata, clătinându-şi nemulţumit capul. Nu te mai saturi de monştrii ăştia? Îi *vezi* peste tot şi vrei să mai şi citeşti despre ei!

Tata are o voce gravă, răsunătoare. Dar când e vorba de el, totu-i la scară mare. E foarte voinic, cu pieptul lat şi braţe vânjoase, puternice. Toate geamurile-ncep să vibreze când ţipă el.

— Bravo, Randy! Ai făcut treabă bună cu fasolea! a adăugat repede mama, schimbând subiectul.

După cină, l-am ajutat pe tata la spălatul vaselor, după care m-am dus sus, la mine-n cameră, ca să m-apuc de *Frankenstein.* Văzusem mai demult la televizor o ecranizare mai veche, aşa ca ştiam ce se-ntâmplă. Era despre un om de ştiinţă care creează un monstru, care mai apoi prinde viaţă.

O carte pe gustul meu!

O fi vreo boabă de-adevăr în povestea asta?

În cameră, spre surprinderea mea, am dat de Randy, care

stătea pe pat, aşteptându-mă.

— Ce vrei? l-am întrebat, fiindcă nu-mi place deloc când îşi bagă nasul prin cameră la mine.

— Zi-mi şi mie ce e cu domnul Mortman, s-a rugat el. Se vedea pe faţa lui că e speriat, dar totodată nerăbdător şi curios.

M-am aşezat pe marginea patului. Şi eu ardeam de nerăbdare să povestesc cuiva despre cele întâmplate la bibliotecă. Aşa că i-am spus lui Randy toată tărăşenia, începând din momentul în care mi-am dat seama că trebuie să mă-ntorc din drum fiindcă-mi uitasem rolele la bibliotecă.

Randy strângea cu putere perna mea la piept, respirând din ce în ce mai greu. Cred că l-am cam speriat cu povestea asta…

Tocmai terminasem de povestit cum şi-a-nfundat domnul Mortman un pumn de muşte în gură, când Randy a-nceput să gâfâie, cu o expresie de scârbă întipărită pe faţă.

— Lucy! a dat tata buzna-n camera, înfuriat la culme. Când o să-ţi vină mintea la cap?

— Dar tată, eu doar…

— De câte ori să-ţi tot spunem să nu-l mai sperii pe Randy cu poveştile astea prosteşti?

— Prosteşti?! am sărit eu ca arsă. Dar, tată, *e adevărat!*

A rămas locului şi s-a uitat fix la mine, sătul până peste cap. Nu m-ar fi surprins deloc dacă-n secunda următoare ar fi început să scoată foc pe nări.

— Da’ eu, eu nu sunt deloc speriat, zău că nu! a protestat Randy, luându-mi apărarea.

Dar era, săracul de el, alb ca varul şi ca perna pe care-o ţinea strâns la piept, tremurând din toate mădularele.

— Te-am avertizat pentru ultima oară, Lucy, şi să ştii că vorbesc foarte serios! Ai reuşit *de-adevăratelea* să mă scoţi din sărite! mi-a spus tata, după care a plecat înapoi în bucătărie.

Am rămas cu privirea în gol, uitându-mă absentă la pragul uşii, în care acum un minut stătuse tata. „Foarte bine! Şi eu sunt supărată! *De-adevăratelea!*“ mi-am zis eu.

„O dată vorbesc şi eu serios, şi nimeni din familia asta nu mă crede!“

Atunci mi-am dat seama ca nu exista altă soluţie: trebuie cu orice preţ să le dovedesc că nu sunt o mincinoasă. Să le demonstrez că n-am luat-o razna!

Să fac rost de dovada *incontestabilă* că domnul Mortman este monstru.

Capitolul 7

O săptămână mai târziu, ducându-mă spre bibliotecă la întâlnirea Cititorilor Hoinari, am trecut pe lângă casa lui Aaron. L-am zărit în curte, aşa că m-am oprit. Se juca cu un disc albastru, pe care-l tot arunca şi-l prindea când acesta se-ntorcea, ţăcănind, înapoi.

— Ce-i asta? l-am întrebat pe Aaron.

— Seamănă cu discul de la Frisbee[2], doar că ăsta e prins de-o bandă lungă de cauciuc, mi-a explicat el. A aruncat din nou discul, care s-a rotit iute cu aceeaşi ţăcănitură. Neputând să-l prindă, discul a continuat să zboare prin spatele lui, s-a-ntors şi l-a lovit în ceafă: mă rog, nu aşa se face, mi-a spus Aaron, roşind şi a început apoi să dezlege un nod de pe banda groasă de cauciuc.

— Pot să mă joc şi eu cu tine? l-am întrebat.

A dat din cap.

— Nu. Problema e că nu se poate juca decât o singură persoană cu discul ăsta…

— Adică joci Frisbee de unul singur?

— Îhî… N-ai văzut reclama aia de la televizor? E un singur jucător. Tu îl arunci şi tot tu îl prinzi.

— Şi dacă mai vrea şi-altcineva să se joace? m-am încăpăţânat eu.

— Nu se poate, mi-a răspuns Aaron. Nu merge cu mai mulţi jucători.

„Ce tâmpenie!“ mi-am zis eu în gând. Aaron însă părea să se distreze, aşa că mi-am luat la revedere şi mi-am văzut de drum.

Era o zi însorită şi frumoasă. Verdele proaspăt al verii făcea ca totul să pară strălucitor şi vesel.

Ca de obicei, biblioteca era scăldată într-o lumină albăstruie. Din ziua cu pricina, nu mai trecusem decât o singură dată pe aici, şi-atunci în mare grabă, ca să-mi iau rolele.

M-am oprit pe trotuar, privind în sus la clădirea bibliotecii, şi m-au trecut deodată fiori reci pe şira spinării. De aici, întreaga lume părea mai întunecată. Mai întunecată şi mai rece.

---

[2] „Frisbee” este denumirea unui joc în care doi jucători îşi aruncă unul altuia consecutiv un disc uşor de plastic, de forma unei farfurii; în unele contexte „frisbee” se poate referi strict la discul folosit în jocul cu acelaşi nume. (n.tr.)

Sau era încă una din închipuirile mele?

Eh, mai vedem noi... Astăzi o să ne dumirim ce-i aievea şi ce nu.

Mi-am dat rucsacul jos din spate şi l-am apucat de bretele, vânturându-l încoace şi-ncolo, în timp ce mă îndreptam către intrarea din faţă. Trăgând adânc aer în piept, am deschis uşa, împingând-o cu putere, şi-am păşit înăuntru.

Tronând deasupra biroului său din sala principală de lectură, domnul Mortman tocmai termina de discutat cu un alt membru al Cititorilor Hoinari. Era Ellen Borders, o fată pe care-o ştiam de la şcoală.

Îl urmăream de la capătul unui lung şir de cărţi. Şi-a luat la revedere de la Ellen şi i-a înmânat o bulină roşie. Apoi i-a strâns mâna, şi fata s-a străduit din răsputeri să-şi ascundă sila. Probabil că avea mâinile transpirate şi-alunecoase, ca de obicei.

Ea a zis ceva şi-amândoi au pufnit în râs. Ce mai distracţie!

Ellen şi-a luat rămas-bun de la el şi s-a-ndreptat apoi către uşă. Eu i-am ieşit în cale, ca s-o salut.

— Ce carte ţi-ai ales? am întrebat-o după ce ne-am dat buna ziua.

A ridicat cartea ca să mi-o arate.

— *Colţ Alb,* mi-a spus.

— E cumva despre-un monstru? mi-am dat eu cu presupusul.

— Nu, Lucy! a râs ea. E despre un câine.

Mi s-a părut că-l văd pe domnul Mortman tresărind când am pronunţat cuvântul *monstru.* Dar s-ar putea să mi se fi părut, totuşi. Am mai pălăvrăgit un timp cu Ellen, care mi-o luase înainte cu trei cărţi, vara asta. Nu mai avea decât una de citit şi-şi putea primi premiul. Ce se mai umfla-n pene!

Uşa de la intrare s-a închis în urma ei, în timp ce eu am luat loc pe scaunul de lângă biroul domnului Mortman şi l-am scos pe *Frankenstein* din rucsac.

— Ţi-a plăcut? m-a întrebat el.

Şi-a studiat ţestoasele o bună bucată de vreme, dar s-a întors într-un sfârşit către mine, zâmbindu-mi prietenos.

Purta tot un pulover pe gât, unul galben-aprins de data asta. Am observat că avea şi un inel mare, mov, pe unul din degetele sale rozalii şi butucănoase. Îmi zâmbea, răsucindu-şi întruna inelul pe deget.

— A fost destul de grea, i-am spus, dar mi-a plăcut.

De data asta citisem mai bine de jumătate din carte şi probabil c-aş fi terminat-o, dacă n-ar fi avut scrisul atât de

mărunt.

— Tot descrierea ţi-a plăcut? m-a întrebat domnul Mortman, aplecându-se înspre mine peste birou.

Am zărit borcanul voluminos cu muşte pe raftul din spatele lui. Era plin ochi.

— Păăi… Mda, am spus. Totuşi, m-am aşteptat să fie un pic mai palpitantă…

— Ce parte ţi-a plăcut cel mai mult?

— Cea cu monstrul! am răspuns într-o suflare.

I-am privit atent faţa ca să vad dacă are vreo reacţie la spusele mele, dar nici măcar n-a clipit! Ochii săi mici şi negri mă fixau iscoditori.

— Monstrul a fost într-adevăr reuşit! am continuat eu, hotărâtă să-l pun la-ncercare. N-ar fi grozav dac-ar exista monştri de-adevăratelea, domnule Mortman?

Nicio reacţie.

— Nu cred că oamenilor le-ar plăcea prea mult ideea asta, mi-a spus el încet, învârtindu-şi inelul mov. Dacă vor să aibă parte de suspans, cei mai mulţi îl caută în cărţi sau la film. Nu li s-ar părea deloc amuzant să stea cu frica-n sân zi de zi, a râs el pe-nfundate.

Am încercat să schiţez şi eu un zâmbet forţat, după care-am oftat adânc, hotărâtă să forţez şi mai mult nota. Încercam să-l trag de limba şi să-l fac să se dea singur de gol.

— Dumneavoastră chiar credeţi că există monştri adevăraţi? l-am întrebat.

Ei bine, da, recunosc! N-am fost tocmai subtilă…

Dar domnul Mortman nici nu s-a sinchisit.

— Dar tu chiar crezi că un om de ştiinţă ca doctorul Frankenstein a fost în stare să creeze un monstru în carne şi oase? m-a întrebat domnul Mortman, clătinându-şi capul rotund şi chel. Oamenii pot construi roboţi, nu şi fiinţe vii.

— Aa, dar eu nu mă referisem la asta!

O fetiţă împreună cu bunica ei căruntă au intrat şi ele în bibliotecă, iar copila s-a grăbit ţopăind către rafturile cu cărţi pentru copii, în timp ce bunică-sa a luat un ziar şi s-a dus să se aşeze în fotoliul din celălalt capăt al încăperii.

Am fost tare necăjită când le-am văzut intrând. Ştiam că bibliotecarul n-o să se mai transforme-n monstru nici în ruptul capului, cu ele de faţă! Eram convinsa că-nfuleca muşte doar când era singur-singurel, aşa că mi-am pus în gând să mă ascund pe undeva, pe-acolo, şi să aştept până pleacă ele.

Domnul Mortman a deschis sertarul biroului şi-a scos o bulină roşie, pe care mi-a înmânat-o. Pentru o clipă, am crezut c-o să-mi strângă mâna, dar n-a făcut-o.

— Ai citit *Anne of Green Gables?* m-a întrebat, scoţând o carte din teancul de pe birou.

— Nu, i-am răspuns. E cumva cu monştri?

S-a lăsat pe spate şi-a început să râdă în hohote.

Mi s-a părut că-ntrevăd un licăr de încuviinţare în ochii lui. Un semn de-ntrebare, un moment trecător de îndoială.

Am pus privirea aceea stranie pe seama întrebării mele, dar s-ar putea la fel de bine să mă fi înşelat din nou.

— Nu cred c-o să găseşti vreun monstru-n cartea asta! mi-a spus, chicotind încă.

A ştampilat-o cu ştampila lui de cauciuc şi mi-a întins-o. Coperta era uşor umedă în partea de care-o ţinuse cu degetele. Am fixat următoarea întâlnire peste o săptămână, la aceeaşi oră, după care am ieşit din sala principală de lectură, prefăcându-mă că plec.

Am deschis uşa din faţă şi-am trântit-o intenţionat, dar, în loc să ies afară, m-am furişat înapoi, căutând cotloanele mai întunecate. M-am oprit în dreptul peretelui din fundul sălii, în spatele unui lung şir de rafturi cu cărţi.

Unde naiba să m-ascund?

Trebuia să-mi găsesc o ascunzătoare sigură, la adăpost de ochii domnului Mortman, dar şi de privirea oricui s-ar mai fi nimerit prin bibliotecă.

Vreţi să ştiţi ce plan pusesem la cale?

Deh, îmi storsesem creierii toată săptămâna, dar adevărul e că nu era cine ştie ce. Voiam cu tot dinadinsul să-l prind în flagrant delict, asta era!

Voiam să-l mai văd o dată cu ochii mei şi s-alung orice urmă de îndoială, o dată pentru totdeauna.

Planul meu era să stau pitită-n culcuşul meu până ce nu mai era nimeni în bibliotecă, apoi să-l spionez pe domnul Mortman, să-l văd cum se transformă din nou în monstru şi mănâncă muşte.

Atunci o să am certitudinea că nu-s nebună de legat! O să mă conving că ochii nu m-au înşelat data trecută!

În cealaltă parte a sălii, bunica fetiţei îl întreba pe domnul Mortman:

— Cărţi de gramatică aveţi? Lui Samantha îi plac numai cele cu poze, dar aş vrea să-nveţe şi puţină ortografie.

— Bunico, în şoaptă! i-a zis fetiţa pe un ton aspru. Ai uitat că ne aflăm într-o bibliotecă? Vorbeşte mai încet!

Am iscodit cu privirea rafturile lungi şi-ntunecoase, căutând un ungher unde să m-ascund. Şi l-am şi găsit! Ultimul raft de jos, de lângă peretele din spate al sălii, era gol, formând astfel un locşor numai bun de-ascunzătoare.

Fără cel mai mic zgomot, m-am lăsat jos, în genunchi, m-am aşezat pe raft, apoi m-am învârtit şi, împingându-mă cu spatele, m-am îndesat bine de tot în deschizătura aceea. Nu era destul loc ca să-mi întind picioarele, aşa c-a trebuit să stau covrig, cu genunchii la gură şi cu capul proptit în raftul de sus. Deloc confortabil, la drept vorbind. Ştiam bine că n-o să rezist prea mult într-o asemenea poziţie.

Dar era deja destul de târziu. Poate că Samantha şi bunică-sa vor pleca repede. Poate că totuşi n-o să fiu nevoită să stau prea multă vreme înţepenită-ntre rafturile astea, ca o carte veche şi plină de mucegai.

Inima-mi bătea să-mi spargă pieptul. Îl auzeam pe domnul Mortman vorbind încet cu Samantha. Şi fâşâitul ziarului pe care-l răsfoia bunică-sa. Şi ticăitul ceasului de pe peretele din capătul opus: *tic-tic-tac.* Auzeam şi cel mai mic sunet, fiece murmur sau scârţâit.

Din senin, mi-a venit să strănut, iar nasul mă gâdila cum n-am mai pomenit! Era mult prea mult praf pe rafturile alea de jos!

Am ridicat iute mâna şi mi-am prins nasul între degete, strângându-l straşnic şi reuşind, prin nu ştiu ce minune, să-mi înăbuş strănutul.

Inima-mi bătea acum şi mai tare, şi bătăile ei acopereau până şi *tic-tic-tac*-ul ceasului.

„Plecaţi odată!” îmi tot repetam în gând, de-abia aşteptând ca Samantha şi bunica ei *să iasă* odată afară!

„Plecaţi odată! Plecaţi! Căraţi-vă!

Nu ştiu cât mai rezist ghemuită-ntre rafturile astea pline de praf!“

Cum stăteam cu gâtul sucit şi-nţepenit de raftul de deasupra, am început să simt o durere în ceafă şi, colac peste pupăză, mi-a venit din nou să strănut.

— Cartea asta e prea grea. Vreau una mai uşoară, i-a spus Samantha domnului Mortman, care-a mormăit ceva drept răspuns, după care-am auzit un zgomot de picioare târşâite.

Paşii cuiva.

Veneau oare încoace?

Oare-au să mă vadă?

Nu. S-au întors şi s-au îndreptat înapoi spre sala de cărţi pentru copii de pe partea cealaltă.

— Pe-asta am citit-o deja, s-a miorlăit Samantha.

„Plecaţi odată! Plecaţi, plecaaaţi!”

Câteva minute mai târziu, Samantha şi bunică-sa s-au îndurat în sfârşit să plece, dar mie mi s-a părut c-a trecut o veşnicie. Gâtul îmi înţepenise, spatele mă durea şi el, şi picioarele îmi amorţiseră şi mă furnicau.

Am auzit uşa de la intrare închizându-se în urma lor.

Nu mai era nimeni în bibliotecă, în afară de mine şi de domnul Mortman.

Am aşteptat, ciulind urechile. Am auzit zgomotul pe care l-a făcut când şi-a dat la o parte scaunul înalt. Pe urmă i-am auzit paşii. A tuşit.

Dintr-o dată, s-a făcut şi mai întuneric. Domnul Mortman începuse să stingă luminile din bibliotecă.

„Începe distracţia!” mi-am zis eu.

Se pregăteşte să-nchidă, deci acum e momentul! A venit vremea să se transforme-n monstru chiar în faţa ochilor mei.

Am reuşit să mă smulg dintre rafturi, rostogolindu-mă uşurel pe podea. Ţinându-mă de un raft de mai sus, mi-am ridicat un picior, apoi pe celălalt, încercând să mi le dezmorţesc.

Pe măsură ce luminile se stingeau una câte una, biblioteca se cufunda şi ea încet-încet sub mantia-ntunericului. Doar soarele după-amiezii ce mai lumina, filtrându-şi razele prin fereastra din cealaltă parte a sălii.

Dar unde dispăruse domnul Mortman?

L-am auzit tuşind din nou, după care a-nceput să fredoneze în surdină. Se pregătea să închidă biblioteca.

Cu respiraţia tăiată şi cu spatele lipit de rafturi la fiecare pas, m-am furişat în vârful picioarelor mai aproape de biroul sau, căutând mereu ungherele mai întunecoase.

Hopa!

Brusc, mi-am dat seama că domnul Mortman nu era la birou. I-am auzit paşii undeva, în spatele meu, în capătul sălii de lectură, după care i-am auzit pantofii bocănind de-a lungul micului hol de la intrarea din faţă.

Am rămas nemişcată, încercând din răsputeri să desluşesc zgomotele, ţinându-mi încă respiraţia.

Voia cumva să plece?

Se pare că nu, căci am auzit un ţăcănit puternic, exact ca declicul unui lacăt, atunci când îl închizi.

Încuiase uşa de la intrare!

La asta chiar că nu mă-aşteptam! Nici într-o mie de ani nu m-aş fi gândit la una ca asta!

Ţintuită locului între rafturile-ntunecoase, mi-am dat seama cu groază că eram încuiată-n bibliotecă, singură cu domnul Mortman!

Acu-i acu'! Ce-o să mă fac?

Capitolul 8

Poate ca planul meu n-a fost tocmai inspirat, recunosc.

A fost o idee proastă, ce mai!

Şi, cum era de aşteptat, îndată ce l-am auzit pe domnul Mortman întorcându-se în sala de lectură, m-am lăsat pradă celor mai cumplite îndoieli, care se luau parcă la-ntrecere în capul meu, ca într-o cursă de maşini.

Planul meu era, bineînţeles, să-mi dovedesc mie însămi că am dreptate, că domnul Mortman era într-adevăr un monstru şi pe urmă – *să-mi iau picioarele la spinare şi s-o şterg urgent de-acolo!*

Nici prin gând nu-mi trecuse c-o să rămân încuiată în clădirea aia stranie, care-ţi dă fiori, singura cu domnul Mortman, fără să-ntrezăresc nicio scăpare!

Dar nu mai puteam face nimic.

Deocamdată eram în siguranţă, fiindcă habar n-avea că mai era cineva acolo cu el. Nici nu bănuia că eram cu ochii pe el, spionându-l.

Cu spatele lipit de rafturile înalte, am înaintat tiptil de-a lungul intervalului îngust, cât de aproape am îndrăznit. Biroul se vedea acum în întregime, încadrat într-un dreptunghi de lumină portocalie ce pătrundea prin ochiurile ferestrei înalte.

Domnul Mortman s-a aşezat la birou, fredonând încetişor.

A aranjat un teanc de cărţi, apoi l-a împins într-un colţ al biroului, după care a deschis sertarul şi-a-nceput să cotrobăiască prin el, căutând ceva.

Pentru că eram acum ceva mai aproape, puteam vedea şi mai bine. Soarele după-amiezii scălda toată-ncăperea în reflexe roşii-portocalii.

Domnul Mortman şi-a aranjat gulerul puloverului, smucindu-l energic, după care a rostogolit nişte creioane pe birou până au căzut în sertarul deschis, pe care apoi l-a închis.

Ce plictiseală!

Ce plictiseală, şi unde mai pui că nu-i nimic anormal!

M-oi fi înşelat eu săptămâna trecută!…

Probabil că totul a fost doar în mintea mea!

Domnul Mortman e doar un omuleţ caraghios. Monstru, auzi!…

M-am rezemat de raftul înalt, dezamăgită.
Am pierdut vremea de pomană, ascunsă-ntre rafturile astea îmbâcsite! Şi pentru ce?
Şi-acum rămăsesem ca fraiera încuiată-n bibliotecă după ora închiderii, făcând pe spionul şi urmărindu-l pe bietul bibliotecar cum îşi face ordine pe birou!
Foarte palpitant, n-am ce zice!
„Trebuie să ies cumva de-aici“, m-am hotărât eu. „Ce proastă am fost, zău aşa!“
Dar chiar atunci l-am zărit pe domnul Mortman întinzând mâna către borcanul cu muşte de pe raftul din spatele biroului.
Brusc, mi s-a pus un nod în gât şi inima mi-a zvâcnit cu putere, gata să-mi spargă pieptul.
Faţa buhăită a domnului Mortman s-a luminat într-un zâmbet larg în timp ce-a aşezat borcanul mare de sticlă în faţa lui, pe birou. Apoi s-a-ntins peste birou şi, cu amândouă mâinile, a tras mai aproape vasul pătrat în care-şi ţinea broaştele.
— E ora mesei, sfioasele mele prietene, le-a anunţat el cu vocea lui piţigăiată, rânjind către ele şi vârându-şi mâna înăuntru, bălăcindu-şi degetele în apă pentru câteva secunde: Ora mesei, dragele mele prietene, le-a zis iar.
Şi-apoi, pe măsură ce eu mă holbam la el fără să clipesc, cu gura din ce în ce mai căscată, căci nu-mi venea să-mi cred ochilor, faţa a-nceput să i se schimonosească din nou.
Capul lui rotund a-nceput să se umfle.
Ochii lui negri i s-au bulbucat.
Gura i s-a tot lărgit pân-a ajuns o gaură căscată şi-ntunecoasă.
Căpăţâna lui enormă se legăna undeva deasupra puloverului galben pe gât, iar ochii-i pluteau înaintea capului. Îşi strâmba gura, închizând-o şi deschizând-o de parcă ar fi fost un peşte uriaş.
Ha! Am avut dreptate!
Domnul Mortman chiar e un monstru! m-am luminat eu.
Ştiam eu ce ştiam, dar nimeni n-a vrut să mă creadă!
„Ei las’ c-o să mă creadă ei acum!“ mi-am zis eu. Totul e foarte clar, şi se-ntâmplă chiar sub ochii mei! E totu’ atât de limpede în lumina asta roşiatică-portocalie!
Şi totul e aievea! Nu-i doar închipuire!
Acum trebuie să mă creadă, n-au încotro!
În timp ce mă uitam înmărmurită de uimire la creatura aceea dezgustătoare în care se transformase bibliotecarul, acesta şi-a

vârât mâna în borcan, de unde-a scos un pumn de muşte, pe care şi le-a-ndesat hămesit în gură.

— Mmm, ora mesei, a scrâşnit el din dinţi, vorbind cu gura plină.

Din borcan se auzea zumzăitul muştelor. Erau *vii!* Muştele erau vii, iar el le-nfuleca de parcă-ar fi ronţăit bomboane!

Mi-am astupat urechile cu mâinile, apăsându-le cât am putut de tare, neputându-mi lua totuşi ochii de la el.

— Ora mesei!

Oh! Înc-o porţie de muşte…

Câteva muşte reuşiseră să scape din strânsoarea pumnului şi bâzâiau zgomotos, rotindu-se de jur împrejurul capului său umflat, care pendula dintr-o parte într-alta.

În timp ce mesteca şi-nghiţea hulpav, s-a repezit să prindă muştele care-i tot dădeau târcoale, cu mâinile sale dintr-o dată surprinzător de agile. Le venea de hac, înhăţându-le una câte una – şi-apoi şi le-ndesa în hăul fără fund ce-i servea drept gură.

În tot acest timp, ochii săi bulbucaţi pluteau cu mişcări ondulate la câţiva centimetri de faţa lui.

Pentru câteva secunde, timp în care mi-a îngheţat sângele-n vine, s-au oprit din dansul lor şi-au privit ţintă exact în direcţia mea!

Atunci mi-am dat seama că mă aplecasem un pic cam mult pe intervalul dintre rafturi.

Mă văzuse oare?

M-am tras iute înapoi, cuprinsă de panică.

Ochii lui buhăiţi, aidoma unor imense ciuperci şerpuitoare, au rămas imobili preţ de încă vreo două-trei secunde, după care s-au pus din nou în mişcare, unduindu-se încolo şi-ncoace ca nişte valuri.

După a treia porţie de muşte, domnul Mortman a închis borcanul, lingându-şi buzele vineţii cu o limbă subţire şi-ascuţită ca de şarpe.

Nu se mai auzea niciun bâzâit.

Sala s-a cufundat din nou în tăcere, cu excepţia ceasului care ticăia pe perete şi-a bătăilor inimii mele, gata-gata să-mi sară din piept.

„Ce fac acum?” m-am întrebat.

„Asta-i tot?”

Ba nu.

— Ora mesei, sfioasele mele prietene, a zis iar bibliotecarul cu o voce abia auzită, uşor tremurată, care părea să se legene o

dată cu imensul său cap.

Şi-a băgat mâna în vasul unde-şi ţinea preţioasele ţestoase cu carapace verde şi a scos una afară. Am văzut-o cum îşi mişca picioarele în aer, speriată.

„O să le dea oare şi lor nişte muşte?” m-am întrebat eu.

Domnul Mortman ţinea acum broasca mai sus, examinând-o cu ochii săi bulbucaţi ce se-nvârteau necontenit. A ridicat-o apoi la lumină, în dreptul ferestrei. Încă mai dădea din picioare.

După care, cât ai zice peşte, şi-a-ndesat-o în gură!

În momentul în care domnul Mortman a muşcat din pradă, am auzit carapacea sfărâmându-se. A mai mestecat încă de vreo câteva ori, de fiecare dată spărgând înc-o bucăţică-ntre dinţi şi ronţăind-o zgomotos.

Pe urmă l-am văzut înghiţind o dată, de două ori, şi tot aşa până la ultimul dumicat.

Gata, văzusem destul!

Mai mult decât suficient.

M-am întors cu spatele, orbecăind pe intervalul întunecos dintre rafturi ca să-mi croiesc drum spre ieşire. Am luat-o la fugă şi nici că mi-a mai păsat dacă m-a auzit sau nu.

Nu voiam decât să scap naibii de-acolo! Să ies afară, la lumină şi la aer curat.

Departe de plescăiturile şi ronţăiturile care-mi tot răsunau în urechi!

Departe de pârâitul sec al carapacei bietei broaşte, pe care domnul Mortman o mesteca cu poftă!

În timp ce-o mesteca *de vie.*

Am ieşit din sală alergând, cu inima bubuind şi cu picioarele ca de plumb. De-abia mai puteam respira când am ajuns în dreptul intrării principale. M-am repezit la uşă şi-am apucat clanţa.

Şi-atunci mi-am adus aminte.

Uşa era-ncuiată!

N-aveam nicio scăpare.

Eram încuiată pe dinăuntru.

Şi-n acel moment, în timp ce eu mă holbam la uşa aceea închisă, cu mâna înţepenită pe mânerul de bronz, am auzit zgomot de paşi în spatele meu. Paşi grăbiţi.

Domnul Mortman mă auzise.

S-a zis cu mine!

Capitolul 9

Am îngheţat de frică, holbându-mă la uşă până când n-am mai văzut decât negru-n faţa ochilor.

În spatele meu, paşii domnului Mortman se auzeau din ce în ce mai aproape.

— *Ajutor!* am bâiguit eu, mai mult pentru mine. *Să m-ajute careva!*

În câteva clipe, bibliotecarul o să dea năvală-n holul de la intrare şi-o să mă găsească aici, în faţa uşii-ncuiate!

Prinsă-n cursă ca un şoarece! Sau, mai bine zis, ca o ţestoasă!

Ce-o să urmeze?

Oare o să mă ia şi pe mine pe sus, cum a făcut cu broasca mai devreme?

O să mă zdrobească între dinţi?

Trebuia să existe o scăpare! *Neapărat!*

Şi-atunci, tot holbându-mă cu ochii înceţoşaţi la uşa din faţa mea, am văzut dintr-o dată situaţia în cu totul altă lumină. Mi-am revenit şi mi-am dat brusc seama că poate – cine ştie? – n-o să pună el mâna pe mine aşa, cu una, cu două…

Domnul Mortman încuiase uşa pe *dinăuntru,* ceea ce-nsemna că poate-aş fi putut s-o descui chiar eu, ş-apoi s-o tulesc!

Da, dar dacă era încuiată cu cheia, eram terminată!

Dar dacă, pe de altă parte, nu avea decât o yală obişnuită, pe care o puteai deschide rotind-o… Hm…

— E cineva acolo? a scrâşnit deodată domnul Mortman, cu vocea lui ce-ţi zgâria auzul, întrerupându-mi şirul gândurilor.

Mi-am concentrat disperată privirea înspre uşă şi-am zărit yala exact sub clanţa de alamă. M-am repezit la ea.

Ah, de s-ar învârti! Dă, Doamne, să meargă!

Şi yala s-a deschis cu un ţăcănit scurt.

Cel mai frumos sunet pe care l-am auzit vreodată!

În mai puţin de-o secundă am deschis uşa şi-n următoarea eram deja pe treptele de piatră. De-acolo, am rupt-o la fugă cât mă ţineau picioarele, traversând de-a dreptul peluza din faţă, luând-o pe-o scurtătură prin nişte tufişuri şi trecând apoi ca vântul şi ca gândul direct printr-un gard viu – fugeam de mama focului ca să scap cu viaţă!

Cu răsuflarea tăiată, m-am întors şi m-am uitat în urmă abia

pe la jumătatea străzii. I-am văzut silueta domnului Mortman, abia conturată în pragul uşii. Stătea nemişcat în dreptul intrării, privind în gol. Nu făcea altceva decât să stea acolo.

Mă văzuse oare?

Ştia că eu am fost cea care l-a spionat?

Nu ţineam morţiş să aflu. Voiam doar să scap odată!

Soarele după-amiezii târzii se ascundea grăbit pe după copaci, făcând umbrele să pară lungi şi întunecoase. Cu capul plecat, am alergat la adăpostul umbrelor lungi şi-albastre, în timp ce tenişii îmi răsunau pe trotuar.

Gata, scăpasem! Eram în siguranţă. Văzusem monstrul, dar el nu mă văzuse pe mine. Sau cel puţin aşa speram.

Am alergat până am ajuns în dreptul casei lui Aaron, care era încă în curte. Stătea aşezat pe buturuga unui copac bătrân pe care părinţii săi îl tăiaseră, ţinându-şi discul Frisbee pe genunchi şi chinuindu-se să descurce nodurile de pe banda lungă de cauciuc.

Fiindcă privea în jos, concentrându-se să desfacă nodurile, nu m-a văzut de la-nceput.

— Aaron, să ştii că domnul Mortman e un monstru! am ţipat eu, mai-mai să rămân fără suflare.

— Ce? spuse el, după ce şi-a ridicat privirea, speriat.

— Domnul Mortman! E un monstru! am zis eu iar, gâfâind ca un câine.

M-am aplecat înainte, cu mâinile pe genunchi, încercând să-mi trag sufletul.

— Lucy, ce te-a apucat iar? a bombănit el nemulţumit, întorcându-se la banda lui cauciucată.

— *Ascultă-mă!* am zbierat eu, înfuriată. Parcă nu eram eu. N-am recunoscut vocea strangulată de panică, urletul strident care mi-a ieşit pe gură.

— Jocul ăsta e o porcărie! i-a sărit ţandăra lui Aaron. E-ncurcată de n-o mai descurci nici cu slujbe!

— Aaron, *te rog!* l-am implorat cu. Acum vin de la bibliotecă. L-am văzut. S-a preschimbat în monstru şi s-a ghiftuit cu una dintre ţestoase!

Aaron a izbucnit în râs.

— Mmm, ce poftă mi-e! De ce nu mi-ai adus şi mie una?

— Sigur, ţie ţi se pare amuzant! am strigat gâfâind încă. Da’ nici nu ştii ce frică mi-a fost! S-a transformat în monstru! Un monstru adevărat! Am crezut că m-a-ncuiat acolo, cu el. Am crezut că...

— Uite ce e, Lucy, mi-a zis el, continuând să tragă de noduri, după care mi-a întins discul albastru de plastic. Dacă tu poţi să desfaci nodul ăsta baban, o să te las şi pe tine să te joci.

— Aaaaaaaa! am zbierat eu, enervată la culme. *De ce nu vrei să m-asculţi?*

— Lucy, mai scuteşte-mă cu chestii d-astea! mi-a zis, cu discul încă-ndreptat către mine. N-am chef să vorbesc despre monştri acum. Nu ţi se pare că dăm în mintea copiilor?

— Dar, bine, Aaron…

— De ce nu te păstrezi pentru Randy? mi-a sugerat el, scuturând discul albastru. Vrei să m-ajuţi cu ăsta sau nu?

— *Nu!* am zbierat. Şi-apoi am adăugat: Halal prieten îmi mai eşti!

A părut uşor surprins, dar eu am plecat imediat, aşa că n-a mai apucat să spună nimic.

Mă îndreptam către casă şi eram furioasă nevoie mare. Care era problema *lui,* la urma urmei? Când ai un prieten, trebuie să-l crezi pe cuvânt şi nu să-l suspectezi una-două că tot ce-ţi povesteşte e o minciună sfruntată.

N-a văzut oare ce speriată şi îngrozită eram? Cum de nu şi-a dat seama că nu glumeam?

„Aaron e-un ticălos fără pereche”, l-am etichetat eu, exact în momentul în care am zărit casa noastră nu departe, la capătul străzii. „N-am să mai vorbesc cu el în viaţa mea!“

Am luat-o la fugă pe alee, am deschis uşa de plasă de la intrare, trântind-o cu putere, după care m-am năpustit înăuntru.

— Mamă! Tată!

Inima mi se zbătea în piept, şi-aveam gura atât de uscată încât strigătul ce mi-a ieşit pe gură n-a fost decât o şoaptă răguşită:

— Mamă, unde eşti?

Am tot dat ture prin casă, până l-am găsit pe Randy în salon. Era întins pe jos, cu faţa lipită de televizor, zgâindu-se la un desen animat cu Bugs Bunny.

— Unde-s mama şi tata? l-am întrebat, respirând anevoie de la atâta alergat.

Nu mi-a dat nicio atenţie. Se uita în continuare la desenul lui animat, în timp ce culorile de la televizor îi dansau jucăuşe pe faţă.

— Randy, zi-mi odată unde sunt! l-am întrebat eu iar, la capătul răbdării.

— S-au dus la cumpărături, a mormăit el fără să-şi

dezlipească privirea de la ecran.

— Dar trebuie neapărat să vorbesc cu ei! La ce oră au plecat? Când se-ntorc?

A ridicat din umeri, cu ochii aţintiţi la televizor.

— Nu ştiu, a zis.

— Dar, Randy…

— Lasă-mă-n pace! mi-a zis el. Mă uit la desene animate!

— Foarte bine, dar eu am văzut un monstru! am ţipat în gura mare. De-adevăratelea!

I s-au mărit ochii şi-a rămas cu gura căscată.

— Un monstru adevărat? s-a mirat el.

— Ai nimerit-o! i-am răspuns.

— Şi te-a urmărit până acasă? m-a întrebat Randy, pălind.

— Eu sper că nu!

Am făcut stânga-mprejur şi-am plecat din cameră, alergând. Trecând prin living, mi-am aruncat scurt ochii pe fereastră, să văd dacă nu cumva veniseră ai mei, dar nu se vedea nicio maşină afară, aşa că… Aşa că am dat fuga pe scări la mine-n cameră. Eram tare necăjită. Tare necăjită şi supărată! Nici n-am apucat să intru bine-n cameră, că m-am şi oprit brusc.

Acolo, chiar pe patul meu, sub aşternuturi, stătea tolănit un monstru uriaş şi păros, odihnindu-şi capul zbârcit şi maroniu taman pe perna mea şi căscând către mine o gură ştirbă, enormă, schimonosită într-un rânjet răutăcios.

Capitolul 10

M-am prins cu amândouă mâinile de sertarul de sus al dulapului meu şi am început să ţip de spaimă.

Monstrul nu mă slăbea deloc din priviri, cu un ochi rotund şi mai mare decât celalalt. Stătea nemişcat pe perna mea.

L-am auzit chicotind.

Sau, mă rog, aşa mi s-a părut.

Dar n-a trecut mult până să-mi dau seama că zgomotul venea de fapt de undeva, din spatele meu.

M-am întors şi-am dat nas în nas cu Randy, care mă privea din pragul uşii. Când mi-a văzut expresia de groază întipărită pe faţă, a-ncetat să mai chicotească şi-a-nceput să râdă de-a dreptul, din toată inima.

— Îţi place? m-a întrebat strecurându-se în cameră pe lângă mine şi-ndreptându-se direct către pat: L-am făcut la ora de lucru manual!

— Ceee?

Randy a ridicat capul cafeniu şi plin de cocoloaşe al monstrului. Îndată ce l-a luat în mână, am observat că părul era făcut din fire de aţă de culoare maro şi că faţa îi era pictată.

— E din hârtie presată, m-a anunţat Randy, mândru de el. Beton, nu?

Am oftat adânc şi m-am prăbuşit pe marginea patului.

— Da, beton, am bombănit eu, bosumflată.

— Am aranjat pernele sub pătură ca să pară că are şi corp, a continuat el, rânjind, şi mi s-a părut că acel zâmbet maliţios de pe buzele lui aducea foarte bine cu rânjetul de pe faţa monstrului.

— O mişcare foarte inteligentă! am remarcat eu cu amărăciune. Ascultă, Randy, tocmai am trecut printr-o sperietura soră cu moartea! Şi zău că n-am chef de glume d-astea!…

Mi-a rânjit iar şi mai satisfăcut, după care a aruncat capul de monstru înspre mine.

L-am prins, ţinându-l pe genunchi, şi el mi-a făcut semn să i-l arunc înapoi, dar nu i-am făcut pe plac.

— Tu n-ai auzit ce-am spus? i-am strigat. Sunt foarte tulburată. Am văzut un monstru. Unu’ adevărat. La bibliotecă.

— Las’ că ştiu eu că de fapt mori de ciudă că te-am păcălit cu

capul de monstru, a ripostat Randy. Nu-ţi place c-am reuşit să te sperii!

— Domnul Mortman este un monstru, înţelege odată! i-am spus, tot lovind capul de monstru de genunchi. L-am văzut cu ochii mei cum s-a transformat! Capul i s-a mărit, ochii i s-au bulbucat şi i-au ieşit din orbite, şi gura i s-a căscat ca o prăpastie abruptă.

— Taci! s-a rugat Randy, dând semne de nelinişte.

— L-am văzut mâncând muşte, nu m-am lăsat eu. Pumni întregi de muşte.

— Muşte?! s-a mirat Randy. Ce scârbos!

— Şi dup-aia am văzut cum a ridicat în mână o broască. Ştii tu, ţestoasele alea pe care le creşte ca animale de companie în vasul de pe biroul lui de la bibliotecă. A ţinut-o în sus şi l-am văzut cum şi-a vârât-o repede-n gură şi-a mâncat-o.

Randy s-a cutremurat. Mă privea fix, cântărind situaţia în tăcere. Pentru o clipă, am crezut că l-am convins, dar în secunda următoare s-a schimbat la faţă şi-a clătinat din cap, neîncrezător.

— Asta s-o crezi tu! Recunoaşte că eşti furioasă că te-am speriat şi eu o dată! Aşa că acum vrei să te răzbuni pe mine! Dar de data asta nu ţine!…

A-nşfăcat capul de monstru din poala mea şi-a ieşit furtunos pe uşă.

— Nu cred o iotă din ce mi-ai povestit despre domnul Mortman, aşa să ştii!

— Dar e adevărat! am protestat eu, ţipând în urma lui.

— Pierd desenele din cauza ta!

Exact în acel moment, cineva a bătut la uşă.

— Mama! am strigat eu fericită, sărind jos din pat şi zbughind-o către scări.

L-am dat pe Randy la o parte din calea mea, împingându-l, şi-am coborât scările aproape-n zbor, câte trei o dată.

— Mama, tată, ce bine c-aţi venit! Trebuie neapărat să vă povestesc…

Am rămas ca trăsnită în pragul uşii.

Nu veniseră ai mei, ci însuşi domnul Mortman!

Capitolul 11

Primul impuls a fost *s-o iau la sănătoasa.*

Al doilea, să-i trântesc pur şi simplu uşa-n nas.

Al treilea, s-o şterg fuguţa la mine-n cameră şi să m-ascund.

Dar era cam târziu să mă mai ascund acum, când domnul Mortman mă văzuse deja.

Mă fixa cu privirea de dincolo de uşa de plasă, sfredelindu-mă cu ochii aceia negri ca doua mărgele, cu buzele-i subţiri schimonosite într-un zâmbet răutăcios ce i se-ntindea pe faţa rotundă şi palidă.

„Sigur m-a văzut“, mi-am zis în gând.

„Ştie că l-am spionat la bibliotecă.

M-a văzut şi când am luat-o la fugă.

Ştie că i-am aflat secretul. Ştie că ştiu că e un monstru.

Şi-a venit să-mi facă de petrecanie!

A venit să se descotorosească de mine, să se asigure că nimeni altcineva nu-i va afla secretul!”

— Lucy? m-a strigat.

Mă holbam la el prin sita uşii.

Am citit în ochii lui că ştie foarte bine că eu am fost micul spion din bibliotecă.

Soarele aproape că apusese. Amurgul colorase cerul în fâşii aprinse de foc. În lumina difuză a-nserării, faţa-i părea şi mai palidă decât de obicei.

— Bună, Lucy! Eu sunt, a spus.

Aştepta probabil să spun ceva, dar eu eram împietrită de frică, încercând în continuare să mă decid dac-ar fi mai bine să dau bir cu fugiţii sau să urlu cât mă ţine gura. Sau să le fac pe-amândouă odată!

Randy se oprise pe la jumătatea scărilor şi m-a-ntrebat:

— Cine e?

— E domnul Mortman, i-am răspuns eu încet.

— Aha! Atât a fost în stare să spună, după care-a coborât şi restul scărilor, şi, trecând pe lângă mine, s-a dus în salon.

— Bună ziua, domnule Mortman, am reuşit eu s-articulez, încremenită-n aceeaşi poziţie, la o distanţă considerabilă de uşă. Şi-apoi m-a luat gura pe dinainte: Mama şi tata nu-s acasă.

Mi-am dat seama pe loc că n-a fost prea isteţ din partea mea să spun ce-am spus.

Gură-spartă ce sunt!

Acum monstrul fusese informat că eu şi Randy suntem singuri acasă.

„Cum mi-o fi scăpat?” m-am întrebat. „De ce-oi fi aşa nătângă câteodată, jur că nici eu nu-nţeleg!“

— Dar n-am venit să vorbesc cu părinţii tăi, mi-a spus domnul Mortman încetişor. Eu cu tine am treabă, Lucy.

O, Doamne! Ştie! m-am îngrozit eu. *Chiar ştie!*

Pân' aici mi-a fost!

Am înghiţit cu noduri, neştiind ce să mai spun.

Cercetam holul din priviri, căutând vreo armă sau ceva cu care să-l pălesc atunci când o să se repeadă asupra mea prin uşa de plasă.

Domnul Mortman şi-a mijit ochii, care i s au înfundat în orbite, iar zâmbetul i-a dispărut subit de pe faţă.

Gata! Acuma chiar că mi-a sunat ceasul!

Dintre puţinele lucruri care se găseau prin hol, nu găsisem nimic ce-aş fi putut folosi ca să mă apăr. Poate doar glastra mică de sticlă în care mai ţineam flori, dar slabe speranţe să poţi opri ditamai monstrul cu aşa un flecuşteţ de armă!

— Cred că ăsta-i al tău, nu-i aşa? m-a întrebat domnul Mortman, ridicând de bretele rucsacul meu albastru de pânză.

— Cum?

— L-am găsit printre rafturile alea din spate, în bibliotecă, mi-a explicat el, recăpătându-şi zâmbetul. Nu ştiam al cui e, dar am descoperit numele tău şi adresa pe ecusonul ăsta…

— V-vreţi… să s-spuneţi atunci că… am bâiguit eu.

— De obicei mă duc acasă pe jos după ce închid biblioteca, aşa că m-am gândit să ţi-l aduc eu, mi-a zis.

Încerca oare să m-ademenească?

Prudentă, i-am studiat faţa, dar nu mi-am putut da seama ce-i trecea prin minte.

Aşa încât n-am avut de ales. Am deschis uşa de plasă, iar el mi-a dat rucsacul.

— Ah, mulţumesc mult, i-am spus. Foarte drăguţ din partea dumneavoastră!

Şi-a aranjat mânecile puloverului sau galben pe gât, spunând:

— Da, mi-am închipuit că vrei să te-apuci să citeşti cartea încă din seara asta!

— Mda… Sigur, i-am răspuns eu, nu foarte convinsă.

— Pesemne că erai tare grăbită, de-ai plecat aşa pe fugă, a

adăugat domnul Mortman, privindu-mă direct în ochi.

— Păăăi… da. Mă grăbeam s-ajung acasă, am răspuns, întorcându-mi capul că să mă uit în salon, după Randy. Muzica de la desenele animate răsuna până-n hol.

— Deci să-nţeleg că n-ai mai rămas să caşti gura prin bibliotecă, după-ntâlnirea noastră? s-a interesat el.

„Mă întreb dacă ştie totuşi ceva sigur sau doar încearcă să afle dacă am fost eu sau altcineva…“

— A, nu! am răspuns eu, încercând să-mi ascund tremurul vocii. Am plecat repede. Mă grăbeam. De-asta mi-am uitat rucsacul acolo!

— Da, da, înţeleg… a zis el, mângâindu-şi preocupat bărbia.

— Da’ de ce vreţi să ştiţi? m-a luat iar gura pe dinainte.

Întrebarea l-a luat şi pe el prin surprindere, dar a adăugat:

— A, nu, voiam să ştiu doar aşa… E-un fleac, de fapt… Cred că cineva a vrut să-mi joace o festă, rămânând în bibliotecă după ora închiderii.

— Ce idei mai au câte unii! m-am prefăcut eu uimită, căscând ochii mari şi străduindu-mă să par cât mai nevinovată. Dar ce urmăresc oare?

— Ei, ce urmăresc! Să mă sperie, asta vor! răspunse domnul Mortman, chicotind. Unii copii n-au altceva mai bun de făcut decât să-ncerce să-l bage-n sperieţi pe bietul bibliotecar!

„Biet pe naiba! Eşti un monstru, cum mă vezi şi cum te văd!“

— Am căutat peste tot, a continuat el, dar împieliţaţii ăştia care-mi poartă sâmbetele şi-au luat iute tălpăşiţa… s-a hlizit el iar.

— Mie una nu mi-ar plăcea deloc să mă ştiu încuiată acolo peste noapte! m-am grăbit eu s-adaug, studiindu-i faţa cu atenţie, sperând să-l păcălesc şi de data asta cu neştiinţa pe care-o afişam cu atâta măiestrie.

— Nici mie! a exclamat el. E o clădire veche şi destul de sinistră! Chiar şi mie mi se face câteodată frică, de la toate scârţâiturile şi gemetele ei ciudate!

„Da, da, vezi să nu te cred!“ mi-am zis eu cu sarcasm.

Dar în acel moment am văzut, în spatele lui, maşina noastră cotind pe alee. Am respirat uşurată. „Slavă Domnului c-au venit, în sfârşit, acasă!”

— Ei, a venit vremea să ne luam la revedere, după câte se pare, a spus domnul Mortman amabil, întorcându-se cu spatele şi privind cum maşina alor mei trece pe alee, chiar prin faţa lui, îndreptându-se către spatele casei.

— Mulţumesc pentru rucsac, i-am spus eu, nerăbdătoare să mă duc să-mi salut părinţii.

— Cu plăcere. Ne vedem săptămâna viitoare, da? a adăugat, grăbindu-se şi el să plece.

Am dat fuga-n bucătărie. Mama tocmai intra pe uşa din spate, cărând în braţe o pungă mare şi cafenie de hârtie, plină de cumpărături.

— Ăla era domnul Mortman sau mi s-a părut mie? m-a întrebat, mirată.

— Ba el era, i-am răspuns nerăbdătoare. Aşa mă bucur să te văd, mamă! Stai să-ţi povestesc…

— Ce voia? m-a întrerupt mama, tăindu-mi elanul.

— Ăă… Păi… Voia… Mi-a adus rucsacul înapoi. L-am uitat la bibliotecă, când am fost azi după-amiază. Dac-ai şti tu ce am să-ţi povestesc despre el!… El…

— Ce drăguţ din partea lui, a spus mama, aşezând punga pe bufet. Dar cum se face că ai reuşit să-ţi uiţi rucsacul la bibliotecă?

— Păi fiindcă am plecat de-acolo în cea mai mare grabă. Vezi tu, mamă…

— Oricum, foarte drăguţ din partea domnului Mortman! m-a întrerupt ea iar, apucându-se să scoată cumpărăturile din pungă.

— Şi nici măcar nu stă în cartierul nostru! Am impresia că locuieşte pe undeva, prin partea de nord a oraşului…

— Mamăăă! De ce nu mă laşi să spun ce-am de spus!? am ridicat eu tonul, nemaiputându-mă stăpâni, iar inima îmi bătea cu putere şi-mi încleştasem pumnii atât de tare de parcă erau doua bile zgrunţuroase.

— Domnul Mortman e un monstru!

— Poftiiiim? zise ea, apoi s-a întors către mine cu ochi fulgerători.

— Da, mamă, da, e monstru! Un monstru-n carne şi oase! am zbierat eu mai departe.

— Of, Lucy, Lucy!… oftă ea, clătinând din cap. Tu vezi monştri pretutindeni.

— Hai, mamă!

— Lucy, te rog să-ncetezi imediat! Nu te mai prosti, ce Dumnezeu! Sper că te-ai purtat cuviincios cu domnul Mortman.

— Maa-măă!

— Gata! M-am săturat până peste cap! Du-te afară şi ajută-l pe tata să aducă restul cumpărăturilor, hai!

Capitolul 12

Aşadar, părinţii mei, dragii de ei, au refuzat să mă creadă!

Degeaba am încercat eu să le povestesc cu lux de amănunte ceea ce văzusem din ascunzătoarea mea din bibliotecă. Mama dădea din cap exasperată, iar tata spunea că am o imaginaţie debordantă. Nici măcar Randy nu s-a arătat câtuşi de puţin impresionat, ba chiar le-a povestit cum a reuşit *el* să mă sperie cu capul lui idiot de monstru din mucava!

Mai aveam puţin şi-ncepeam să mă rog de ei în genunchi, doar-doar o să mă creadă!

Dar mama o ţinea una şi bună că sunt o puturoasă şi c-am inventat toată povestea asta stupidă despre domnul Mortman numai ca să am o scuză să nu mă mai duc la întâlnirile Cititorilor Hoinari şi să scap de citit pentru tot restul verii.

Bineînţeles că m-am simţit jignită şi-am ţipat la rându-mi. Totul s-a transformat într-un mare tărăboi. Toţi urlam şi ne răsteam unul la celalalt, iar, la sfârşit, am ieşit val-vârtej pe uşă şi m-am repezit pe scări ducându-mă la mine-n cameră.

M-am trântit necăjită pe pat şi-am început s-analizez de-a fir-a-păr situaţia nefericită în care mă găseam.

N-or să mă creadă nici să-i pici cu ceară, asta-i clar!

Spusesem prea multe poveşti cu monştri, făcusem prea multe farse!

Foarte bine, mi-am zis. În cazul asta, mai am nevoie de cineva. Cineva care să-l vadă pe domnul Mortman transformându-se în monstru şi apoi sa le confirme alor mei toata tărăşenia! Aveam nevoie de ajutorul cuiva cu care să-mpărtăşesc acest adevăr, şi care, ca şi mine, *să creadă că e-adevărat.*

Aaron!

Dacă Aaron ar veni cu mine şi s-ar ascunde şi el în sala de lectură, şi dacă l-ar vedea cu ochii lui pe domnul Mortman înfulecând muşte şi ghiftuindu-se cu ţestoase, cu capul lui puhav şi ieşit în afară, poate c-ar fi dispus să le povestească şi părinţilor mei.

Şi pe Aaron sigur o să-l creadă!

N-au niciun motiv să se-ndoiască de el. E un băiat serios, cu capul pe umeri. Cel mai serios şi cu picioarele pe pământ dintre toţi prietenii mei!

Aaron era cheia tuturor problemelor mele!
Numai el ar putea să-i facă pe părinţii mei să-şi dea seama cine este în realitate domnul Mortman!
Aşa c-am pus iute mâna pe telefon şi l-am sunat, spunându-i că vreau să vină cu mine la bibliotecă să-l spionăm pe domnul Mortman.
— Când? m-a întrebat. Când te-ntâlneşti cu el data viitoare?
— A, nu. N-am de gând să aştept o săptămână! i-am zis eu în şoaptă la telefon, deşi părinţii erau jos şi eram singură în cameră. Hai să mergem mâine după-amiază, chiar înainte de ora închiderii, pe la cinci… Ei, ce zici?
— Chestia asta-i o tâmpenie! s-a-ncăpăţânat Aaron. Nu cred că vreau să merg!
— Nici dacă-ţi *dau bani?* i-am propus eu.
— Cât? s-a arătat el interesat.
„Aha, vasăzică de-alde d-ăştia-mi eşti! Halal prieten!"
— Cinci dolari, i-am răspuns cu inima strânsă. Mă-ntrebam dacă mai am destui bani în sertar. Nu ştiu cum se face, dar niciodată nu reuşesc să pun mai nimic deoparte din banii de buzunar!
— Bine, fie! s-a-nvoit Aaron. Cinci dolari, dar îi vreau înainte!
— Şi-o să te-ascunzi cu mine şi-o să le spui pe urmă şi-alor mei ce-ai văzut? l-am rugat eu.
— Da. Pe cuvânt. Dar tot cred că-i o tâmpenie! A tăcut câteva secunde. Şi dacă ne prinde? a-ntrebat el după un timp.
— O să fim numai ochi şi urechi, l-am asigurat eu, cuprinsă uşor de-un fior rece de frică.

Capitolul 13

Ziua următoare mi-am petrecut-o fâţâindu-mă de colo-colo şi tachinându-l pe Randy.

N-aveam stare şi de-abia aşteptam să treacă odată după-amiaza şi să se facă ora cinci!

Eram aşa de nerăbdătoare şi de-agitată!

Plănuisem totul până-n cele mai mici detalii. O sa mă furişez împreună cu Aaron, în sala de lectură principală, fără ca domnul Mortman să bănuiască măcar că cineva intrase înăuntru. Pe urmă, o să ne cuibărim între rafturile-ntunecoase, exact cum făcusem şi eu cu o zi înainte. Apoi, îndată ce bibliotecarul nostru va stinge toate luminile şi va închide biblioteca, o să ne strecurăm binişor pe culoar, feriţi de întuneric, şi-o să-l vedem transformându-se în monstru.

După care n-o să mai facem iar prostia s-o luăm la sănătoasa către ieşire, cum făcusem eu deunăzi. Ar fi mult prea riscant. Ideea era să ne tupilăm înapoi în ascunzătoarea noastră şi s-aşteptăm până ce domnul Mortman binevoia să plece acasă. Odată scăpaţi de el, o să ieşim frumuşel din bibliotecă şi-o s-o tulim la mine acasă, ca Aaron să le spună părinţilor mei ce grozăvie văzusem.

Simplu ca bună ziua! Ce mare scofală? mă tot îmbărbătam eu.

Dar eram atât de nervoasă şi atât de tare îmi doream să termin odată cu povestea asta, încât n-am mai avut răbdare şi m-am dus la Aaron cu o oră mai devreme. Am sunat, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Am sunat înc-o dată şi, într-un sfârşit, după o bună bucată de vreme, m-am trezit că-mi deschide Burt, fratele mai mare al lui Aaron. Purta nişte pantaloni scurţi de blugi, atât.

— Salut, mi-a zis el, scărpinându-şi pieptul gol. Îl cauţi pe Aaron?

— Îhî, am dat eu din cap.

— Nu-i acasă.

— Ceee? Era cât pe ce să cad de pe verandă: Da’ unde naiba s-a dus? A… adică… ştii cumva când se-ntoarce?

— Habar n-am. S-a dus la dentist, mi-a spus Burt, privind absent pe stradă.

— La dentist, zici?

— Îhî. Avea programare pentru astăzi la un cabinet de ortodonţie. Trebuie să-şi pună aparat dentar. Da' ţie nu ţi-a zis nimic?

— N-a suflat o vorbă! am spus eu, amărâtă. Simţeam cum mi se pune un nod în piept: Trebuia să mă-ntâlnesc cu el astăzi!

— O fi uitat, mi-a zis Burt, ridicând din umeri. Îl ştii doar pe Aaron! Când e vorba de chestii d-astea, îi intră pe-o ureche şi-i iese pe cealaltă!

— Mda... Mulţumesc, am bălmăjit eu cu jumătate de gură, necăjită.

Mi-am luat la revedere şi-am pornit-o încet înapoi spre stradă, târându-mi picioarele. *Trădător neruşinat!*

Simţeam că-mi trădase încrederea, şi pe bună dreptate. Aşteptasem toată ziua momentul ăsta şi *pentru nimic în lume* n-aş fi renunţat la ideea de a-l spiona pe domnul Mortman!

Contasem pe el şi, când colo, ce să vezi?! Domnişorul avea programare la dentist!

— Dă, Doamne, să te zvârcoleşti de durere de la aparatul ăla afurisit! am ţipat eu cât m-a ţinut gura de tare.

Am dat furioasă cu piciorul într-o pietricică de pe alee, care-a zburat până dincolo de trotuar. Aş fi lovit eu *mult mai multe,* ce-i drept, să mă mai răcoresc! Dar nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult decât să-i trag un şut lui Aaron.

Am luat-o înapoi spre casă, bântuită de gânduri negre. Tocmai am cotit şi am intrat pe aleea noastră, când m-a străfulgerat o idee.

Ce mă tot cramponez eu atâta din cauza lui Aaron? Cine are nevoie de el? m-am luminat eu deodată.

Doar am un aparat de fotografiat acasă!

Îl primisem cadou de la părinţi acum un an, de Crăciun, şi era un aparat foarte bun.

Dac-aş reuşi să mă strecor cu aparatul în bibliotecă şi-aş putea să-l fotografiez pe domnul Mortman după ce se transformă în *monstru,* ce altă dovadă mai bună mi-ar mai trebui?

Cum o să mai poată ai mei să tăgăduiască adevărul după ce o să le arăt pozele color? *N-o să aibă-ncotro* şi-o să mă creadă!

Uitând întâmplarea cu Aaron, am dat fuga la mine-n cameră şi-am înşfăcat aparatul de pe raft. Mai făcusem câteva fotografii de ziua lui Randy, chiar înainte să-nceapă vacanţa, aşa că avea film înăuntru.

L-am deschis şi-am verificat filmul cu mare atenţie. Mai avea

încă opt sau nouă poziţii libere, adică mai mult decât suficient pentru a-l imortaliza pe domnul Mortman în hidoşenia sa!

Mi-am aruncat ochii la ceasul de pe birou. Era trecut de patru şi jumătate, deci mai aveam încă treizeci de minute până-nchidea biblioteca.

— Dă, Doamne, să meargă! am zis eu cu voce tare, încrucişându-mi degetele la amândouă mâinile[3], după care mi-am atârnat aparatul de gât şi-am pornit-o spre bibliotecă.

Am intrat tiptil şi-am înaintat în vârful picioarelor până-n dreptul uşii ce dădea în sala de lectură principală. Intenţionam să mă furişez înăuntru şi să m-ascund între aceleaşi rafturi joase ca şi data trecută, dar mi-am dat îndată seama că n-o să fie chiar atât de uşor pe cât îmi închipuisem eu.

Biblioteca era înţesată de lume. Câţiva puşti se fâţâiau prin sectorul cu cărţi pentru copii, nişte oameni mai în vârstă frunzăreau nişte reviste şi cineva folosea proiectorul cu diapozitive, uitându-se la nişte imagini proiectate pe unul din pereţii încăperii. Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost de-ajuns, pe cele mai multe dintre culoare, inclusiv pe cel în capătul căruia se afla ascunzătoarea mea, se perindau diverşi cititori, cercetând asiduu cărţile de prin rafturi.

„Ei, asta e, o s-aştept până isprăvesc cu toţii“, m-am hotărât eu, întorcându-mă spre rafturile-ntunecoase şi prefăcându-mă la rândul meu preocupată.

Cu coada ochiului, l-am zărit pe domnul Mortman la birou, ştampilând zelos un teanc de cărţi pe care un băiat voia să le-mprumute. Întorcea grijuliu copertele, ştampila fila de-mprumut, şi-apoi le închidea trântindu-le scurt.

Nu mai era mult până la cinci. Se-apropia ora închiderii!

Mi-am făcut de lucru pe lângă peretele din spatele sălii, în căutarea unui alt cotlon în care să m-ascund. Privirile mi s-au oprit asupra unui dulap voluminos de lemn, ca un fel de scrin vechi, chiar lângă colţul peretelui. Imediat ce-am reuşit să mă strecor în spatele lui şi să mă las pe vine ca să nu fiu văzută, mi-am dat seama că era de fapt dulapul lung şi înalt ce-i servea domnului Mortman drept fişier.

---

[3] *To keep one’s fingers crossed* („a-şi ţine degetele încrucişate” de obicei mijlociul peste arătător) s-ar traduce cu expresia românească „a ţine pumnii cuiva” (pentru a-i purta noroc). În timp ce expresia românească este folosită doar în contextul în care îi ţii pumnii altcuiva, şi nu ţie însuţi/însăţi, expresia englezească poate fi folosită în ambele contexte. (n.tr.)

„Bună ascunzătoare mi-am găsit!“ m-am gândit eu mulţumită.

M-am ghemuit în spatele bătrânului scrin, înarmându-mă cu răbdare. Şi m-am pus pe aşteptat. Timpul se scurgea alene şi fiecare secundă îmi părea o veşnicie.

Era deja cinci şi un sfert şi domnul Mortman încă mai ştampila cărţi pentru abonaţii întârziaţi. A anunţat ca trebuie să-nchidă, dar câţiva dintre cititorii adânciţi în lecturarea revistelor n-au părut prea încântaţi că trebuie să plece.

Mă simţeam din ce în ce mai neliniştită şi-aveam mâinile sloi. Dintr-o dată, mi s-a părut că aparatul s-a-ngreunat cu câteva kilograme bune, de parc-aş fi avut o piatră de moară atârnată de gât. L-am dat jos şi l-am aşezat pe genunchi.

„N-o să-mi pară rău. Merită riscul, merita orice efort!“ îmi tot repetam în gând.

Şi dacă-aş prinde şi-un unghi bun, ca să-i fac monstrului o frumuseţe de poză, clară şi luminoasă, ar fi minunat!

Am aşteptat şi-am tot aşteptat, sprijinită de tăblia din spate a dulapului, strângând aparatul în poală.

Într-un sfârşit, sala s-a golit de tot. Nu mai era ţipenie de om în bibliotecă.

În momentul în care l-am auzit pe domnul Mortman îndreptându-se către uşa de la intrare ca s-o-ncuie, m-am ridicat sprintenă în genunchi. Câteva secunde mai târziu, l-am auzit revenind la birou.

Ridicându-mă în picioare, am început să trag cu ochiul de după dulap.

Domnul Mortman frunzărea nişte hârţoage şi îşi făcea ordine pe birou pentru a doua zi.

Speram din toată inima că-n mai puţin de câteva minute o s-anunţe ora mesei, cum îi era obiceiul.

Ora fatidică a metamorfozei!

Trăgând adânc aer în piept şi cu inima bătându-mi din ce în ce mai tare, am strâns bine aparatul într-o mână şi m-am furişat tiptil-tiptil către biroul domnului Mortman din celălalt capăt al sălii.

Capitolul 14

Aveam senzaţia că totul durează prea mult azi. Aşa era oare? Sau faptul că inima îmi bătea atât de repede făcea să mi se para că evenimentele se derulează cu încetinitorul?

Ardeam de nerăbdare să fac odată rost de dovada mult dorită şi apoi să-mi iau frumuşel tălpăşiţa!

Dar domnul Mortman nu se grăbea deloc, de parc-ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume! Şi-a aruncat ochii peste nişte hârtii ce zăceau în dezordine pe birou, le-a frunzărit sau s-a oprit mai mult asupra unora dintre ele, pe altele le-a îndoit în două şi le-a aruncat la coşul de gunoi de lângă birou.

S-a pus iar pe fredonat şi-a tot murmurat în surdină până când a terminat de verificat tot teancul. Ajuns la cea din urmă hârtie, a împăturit-o şi a azvârlit-o la coş.

„E vremea!“ mi-am zis. „Hai, ce mai aştepţi, domnule Mortman? Arată-ţi tabieturile de monstru!”

Dar ţi-ai găsit!

A luat un teanc de cărţi de pe birou şi s-a îndreptat către rafturi. Fredonând s-a apucat să pună cărţile la loc.

M-am făcut una cu dulapul, pitită-n întuneric, rugându-mă să nu vină pe rândul meu. Mă găseam lângă peretele din dos, în faţa căruia se înşirau cuminţi proiectoarele pentru diapozitive.

„Cred că s-ar cuveni să trecem la fapte, nu crezi, domnule Mortman?” mă rugam în gând.

Dar nici n-a terminat bine de aranjat primul teanc, că s-a şi întors la birou pentru a doua şarjă. A ridicat, aşadar, de pe birou alte cărţi care aşteptau să fie rânduite.

Sigur o să-ntârzii la cină diseară, mi-am dat seama îngrozită. Părinţii mei o să mă omoare!

M-a bufnit râsul, gândindu-mă la ce-a putut să-mi treacă prin cap! Adică eram singură-singurică, încuiată cu ditamai monstrul în bibliotecă, şi eu îmi făceam griji c-o s-o iau pe cocoaşă fiindcă am întârziat la cină!

Asta chiar că-i bună!

Deşi nu puteam să-l văd, îl auzeam destul de bine. Era pe undeva printre rafturi, aranjând cărţile la locul lor.

Deodată l-am auzit fredonând mai tare şi mi-am dat seama că ajunsese pe intervalul alăturat. Era atât de-aproape încât îl puteam vedea pe deasupra cărţilor de pe raftul din dreapta mea.

Ceea ce-nsemna că *şi el putea să mă vadă,* la rându-i!

Cuprinsă de panică, m-am tras repede-n lături şi m-am ghemuit la podea.

Să mă fi văzut oare? Să fi auzit niscai zgomote suspecte?

Am rămas nemişcată, neîndrăznind nici măcar să respir.

A fredonat mai departe, numai el ştie ce, şi murmurul buzelor sale s-a auzit din ce în ce mai surd şi mai difuz, pe măsură ce se-ndrepta în direcţia opusă.

M-am ridicat în picioare, răsuflând uşurată. Ţinând aparatul strâns în mâna dreaptă, am început să trag cu ochiul dintr-o parte a raftului, ca să văd ce se-ntâmplă dincolo de şirul de cărţi din dreapta mea.

I-am auzit doar paşii târşâiţi pe podele, dar apoi l-am avut din nou în vizor, cu capul chel lucindu-i în lumina slabă a amurgului. Se-ndrepta încet către birou.

Ceasul de pe perete ticăia zgomotos.

Mâna în care ţineam aparatul ca-ntr-o menghină mi-era rece, umedă şi lipicioasă.

Tot privindu-l făcându-şi de lucru în sertarul de la birou, am simţit că-mi sare ţandăra. Nu mai suportam!

„Ce-o fi fost în capul meu când m-am hotărât s-aduc aparatul?

Nici c-am pomenit idee mai proastă!” mi-am zis eu supărată.

Păi e la mintea cocoşului c-o să mă vadă de-ndată ce-o să-ncerc să-l pozez!

O să mă fugărească. Nu mă va lăsa să ies de-aici cu aparatul întreg!

Da’ bine că mi-e de aparat, când e clar ca lumina zilei că n-o să mai ies *vie* de-aici! O să aibă el grijă de asta!

Şterge-o de-aici! îmi poruncea o voce lăuntrică.

Repede, cât mai poţi, valea!

Dar imediat o altă voce venea s-o contrazică pe prima: *Lucy, n-are să se transforme-n monstru în seara asta,* îmi şoptea vocea. *Îţi pierzi vremea de pomană. Te enervezi şi te-ambalezi degeaba!*

Capul îmi vâjâia de-atâtea voci şi gânduri care mai de care mai sumbre.

M-am rezemat de raftul de lemn cu toată greutatea, încercând să-mi revin. Am închis apoi ochii o clipă, ca să-mi mai limpezesc mintea.

Câte poze crezi c-ai să poţi face? m-a întrebat una dintre vocile ce-mi şuierau prin cap. *Crezi că eşti în stare s-apeşi pe*

buton măcar de două-trei ori până să se dezmeticească?

Aiurea! O singură poză e mai mult decât suficientă, atâta timp cât e clară! mi-a şoptit o altă voce. *Ce altă dovadă mai bună decât asta ţi-ai putea dori?*

Bine, bine, dar roagă-te să cânte suficient de tare, s-a trezit o altă voce, *că altfel sigur o să audă când apeşi pe buton!*

Şterge-o de-aici, tu n-auzi? a răsunat înc-o voce. *Valea!*

Nu ai nevoie decât de o singură poză!

Da, dar ai grijă ca nu cumva să te-audă apăsând pe buton!

Am făcut un pas înainte ca să văd mai bine ce se petrece dincolo de raft şi l-am zărit pe domnul Mortman întinzându-se după borcanul cu muşte, în timp ce fredona fericit mai departe.

„Vezi că ştii? Asta el" m-am entuziasmat eu. „În sfârşiiiit!"

— E ora mesei, sfioasele mele prietene, a zis el pe un ton plăcut.

Pe măsură ce încerca să desfacă borcanul, capul începea să i se umfle încet-încet. Ochii i s-au bulbucat şi gura i s-a făcut cât o şură.

În câteva secunde, capul hidos i-a şi ţâşnit deasupra umerilor, legănându-se nesigur când la dreapta, când la stânga. Limba ascuţită ca de şarpe i s-a iţit unduioasă din gura-i neagră, fără fund, chiar când a dat la o parte capacul de la borcan şi a scos un pumn de muşte.

— E ora mesei, dragele mele!

„Ba-i ora de făcut poze!" mi-am spus, făcându-mi curaj.

Am încercat să duc aparatul la ochi, dar mâna-mi tremura prea tare. L-am strâns bine cu amândouă mâinile, ca să nu se mai mişte!

Apoi, ţinându-mi respiraţia, m-am aplecat cât de mult am putut.

Domnul Mortman tocmai îşi savura prima porţie de muşte, mestecându-le zgomotos şi fredonând pe parcursul întregului ritual.

Mi-am dat toată silinţa să-l focalizez cât mai bine, dar eram atât de nervoasă încât nu mă puteam opri din tremurat şi nu puteam fixa nimic în obiectiv!

„Ce bine că mai fredonează încă", m-am gândit bucuroasă, pregătindu-mă s-apăs pe buton. „Aşa, n-o s-audă declicul aparatului şi-o să pot face chiar mai multe poze!"

Aşa... Încă nu... I-me-diat!

Îşi savura încă prima porţie de muşte proaspete.

„Acum!" mi-am spus.

Eram pe punctul de a apăsa pe buton, când l-am văzut întorcându-se brusc cu spatele.

Am îngheţat cu degetul în aer şi cu respiraţia aproape tăiată de groază.

Tâmplele au început să-mi pulseze atât de tare, că de-abia mai puteam vedea.

Ce naiba făcea?

A, s-a-ntins după un alt borcan de pe raft, pe care l-a aşezat pe birou şi i-a desfăcut capacul.

Am ridicat iar aparatul la ochi şi l-am privit atent pe domnul Mortman prin obiectiv.

Ce Dumnezeu o fi având în borcanul ăla? Dinăuntru se-auzea un fel de fâlfâit, ca de aripi. N-a trecut prea mult până să-mi dau seama că erau molii. Molii albe.

A prins una în strânsoarea pumnului şi şi-a vârât-o pofticios în gură, dar până s-apuce să pună capacul, o a doua a reuşit să-şi ia zborul din borcan.

Atunci, ochii i-au ieşit spasmodic din orbite, aidoma unor ciuperci crescute din capul său umflat ca un balon. Strâmba din gură şi plescăia în timp ce-şi mesteca molia.

Respirând adânc înc-o dată şi ţinând aerul în piept, m-am aplecat în faţă cât am putut, am dus aparatul la ochi, l-am potrivit şi-am apăsat pe buton.

Capitolul 15

Of, Doamne, BLIŢUL!

Uitasem de bliţ!

Mi-am făcut atâtea griji din cauza ţăcănitului butonului, încât îmi ieşise complet din minte că aparatul avea bliţ automat!

Scurta străfulgerare de lumină albă, orbitoare, l-a deranjat pe domnul Mortman, care-a început să urle mânios.

A tresărit, şi-a ridicat mâinile speriat şi şi-a acoperit ochii bulbucaţi.

Am rămas ca o stană de piatră pe culoarul dintre rafturile de cărţi, de parcă nu mi-aş fi dat seama cât de periculoasă devenise situaţia din cauza neglijenţei şi a prostiei mele.

— *Cine-i acolo?* a bodogănit el, acoperindu-şi încă ochii cu mâinile.

Aşadar, nu mă văzuse. „Probabil că ochii-i puhavi sunt foarte sensibili la lumină”, m-am gândit eu, şi străfulgerarea bliţului l-a orbit pentru câteva secunde.

A scos un răcnet monstruos, care-a răsunat în toate cele patru colţuri ale sălii.

Nici eu nu ştiu prin ce minune am reuşit în cele din urmă să-mi vin în fire şi să mă trag înapoi, la adăpost.

— Care eşti acolo? a repetat el, mârâind fioros. Las’ că pun eu mâna pe tine, împeliţatule!

L-am văzut înaintând greoi spre mine. În timp ce se împleticea, trupul i se balansa atât de ciudat, încât ai fi zis că încă nu i-a revenit vederea.

Mă uitam îngrozită cum se tot apropia, şi cu fiecare pas îmi părea din ce în ce mai sigur pe picioare. Ochii lui bulbucaţi scrutau rafturile, iscoditori.

Respira anevoie şi de fiecare dată când trăgea aer în piept horcăia furios.

— Cine-i acolo? Cine-i acolo?

„Tai-o de-aici!“ mi-am spus, ţinând aparatul cu amândouă mâinile. „Valea, hai, ce mai aştepţi?”

— N-ai cum să scapi! a urlat monstrul.

„Asta s-o crezi tu!“

Era la trei rânduri de rafturi mai încolo, scrutând intervalele întunecoase cu ochii săi care erau cât cepele. Căuta. Căuta febril.

Eram convinsă că nu mă văzuse, căci lumina bliţului îl luase pe neaşteptate, orbindu-l preţ de câteva clipe.

Habar n-avea că eu eram *împeliţatul* cu pricina.

Buuun! Deci tot ce-mi rămânea de făcut era să-mi iau tălpăşiţa şi să duc dovada cât mai departe de-acolo, la loc sigur!

Ce mai aşteptam?

S-a apropiat şi mai mult, poticnindu-se, aşa că acum era la doar un rând de rafturi distanţă.

„Fugiţi! le-am poruncit eu picioarelor mele paralizate. *Hai, daţi-i bătaie şi nu mai staţi aici!“*

M-am răsucit şi m-am izbit prosteşte de-un raft de pe care s-au prăvălit cu zgomot câteva cărţi.

„Fugi cât te ţin picioarele şi nu te opri!“

Parcă mă mişcăm cu-ncetinitorul. Spaima ce mă cuprinsese îmi îngreuna orice mişcare.

„Fugi, Lucy! E chiar în spatele tău!“

Într-un final, picioarele au început să m-asculte. Cu aparatul de fotografiat într-o mână, am rupt-o la fugă de-a lungul culoarului întunecos, către fundul sălii.

— N-ai cum să scapi! a zbierat monstrul de dincolo de raftul de cărţi. Te aud! Ştiu unde te-ascunzi!

Urlând îngrozită mai ceva ca un animal încolţit, am alergat orbecăind până-n capătul culoarului şi m-am izbit de-un cărucior plin cu cărţi, care s-a răsturnat.

M-am prăvălit, direct pe burtă, şi mi-am julit genunchii. Aparatul mi-a zburat din mână şi-a alunecat de-a lungul podelei.

— Ha! Acum chiar că te-am prins! a tunat monstrul, ţopăind sprinten dincoace de raft, pe culoarul din dreptul meu.

Capitolul 16

M-am chinuit să m-adun de pe jos, dar aveam piciorul prins sub cărucior.

Monstrul venea hodorogind către mine, gâfâind din greu.

Era cât pe-aci să paralizez iarăşi de frică. Dar n-a fost aşa. Am încercat să mă sprijin în mâini, dar îmi simţeam trupul ca de plumb, de parc-ar fi cântărit o jumătate de tonă.

„S-a zis cu mine!“

Am reuşit într-un târziu să mă ridic şi să mă eliberez de sub cărucior.

„S-a zis cu mine! S-a zis cu mine!“

Gâfâind şi mârâind înfundat, monstrul era acum la doar câţiva metri distanţă şi ieşea împleticindu-se de după un rând de rafturi.

Am înşfăcat grăbită aparatul şi m-am poticnit anevoie înspre uşă, simţind că mi se taie genunchii şi că-mi vâjâie capul.

„N-am să reuşesc să scap vie de-aici! Niciodată!”

Şi-atunci am auzit un sunet strident de sonerie electronică. La-nceput, am crezut că e o alarmă, dar mai apoi mi-am dat seama că era, de fapt, telefonul.

M-am târât până-n dreptul uşii, după care m-am întors să mă uit înapoi.

Monstrul s-a oprit dezorientat la capătul culoarului, neştiind încotro s-o apuce, în timp ce ochii săi negri şi bulbucaţi îi pluteau deasupra capului. Gura sa uriaşă, din care acum se scurgea un lichid verzui, s-a schimonosit de uimire într-un O perfect rotund.

A rămas locului nedumerit, tresărind la zgomotul subit care-ndrăznise să-l întrerupă.

„Salvată de clopoţel!” mi-am zis eu, în culmea fericirii. M-am repezit să deschid uşa masivă de la intrare şi-am zbughit-o ca din puşcă afară, spre dulcea libertate!

Nu m-am oprit nici măcar după ce parcursesem două străzi. Alergam tropăind cu tenişii pe asfalt, iar inima-mi bătea mai să-mi sară din piept.

Alergam cu ochii-nchişi, bucurându-mă de aerul proaspăt care îmi mângâia obrajii, de soarele după-amiezii târzii, de felul în care-mi flutura părul pe spate în vâltoarea cursei. Mă simţeam *liberă!* Liberă şi *în siguranţă!*

Când, în sfârşit, am mai încetinit pasul şi-am deschis ochii, mi-am dat seama că strângeam aparatul atât de tare, încât mă dureau mâinile.

Dovada! Aveam în sfârşit dovada!

O singură poză. O poză pentru care era cât pe ce să plătesc cu viaţa! Dar ce mai conta acum? Aveam în aparat dovada *incontestabilă* că domnul Mortman este un monstru!

„Trebuie neapărat s-o duc la developat! Urgent!”

Am grăbit pasul spre casă, cu aparatul la subsuoară.

În momentul în care mi-am văzut casa în zare, m-au trecut fiorii, gândindu-mă că domnul Mortman ar putea să mă aştepte acolo. Că ar putea să mă aştepte în spatele porţii ca să-mi smulgă aparatul şi să-mi fure dovada compromiţătoare.

Am şovăit în capătul aleii din dreptul casei.

Nu era nimeni acolo.

Se-ascundea oare în tufişuri? Sau poate după casă?

Mi-am luat inima-n dinţi şi-am traversat agale peluza din faţa casei.

„Nu fi prostuţă! Cum ar fi putut domnul Mortman s-ajungă înaintea ta?“ m-am mustrat eu singură.

În afară de asta, nu eram sigură că mă recunoscuse.

Luminile erau stinse, şi-ncăperea era cufundată în întuneric. Iar el se aflase cel mai aproape de mine când ajunsese pe intervalul alăturat. Unde mai pui că bliţul aparatului îl împiedicase mult timp să vadă!

Am respirat uşurată. Poate că bibliotecarul habar n-avea pe cine urmărise. De ce nu? E posibil ca el să nu fi apucat să mă vadă deloc la faţă.

Am ajuns în dreptul verandei exact când tata parca maşina pe alee. Am luat-o la fugă, înconjurând casa dintr-o parte, ca să-l prind din urmă în spate.

— Tată! Salut! i-am strigat privindu-l cum se dă jos din maşină.

— Bună, Lucy! Ce faci? m-a întrebat; arăta obosit, cu costumul şifonat şi părul ciufulit.

— Tată, putem merge să developăm filmul ăsta? Cât mai repede! i-am cerut eu, îndreptând aparatul de fotografiat spre el.

— Poftim?! s-a stropşit el. Lucy, de-abia am venit acasă. Hai mai bine să vorbim despre asta la cină, da?

— Nu, tată, te rog! am insistat eu. Trebuie neapărat să-l developez! Am pe el o poză foarte importantă!

S-a-ndreptat spre casă, trecând pe lângă mine în timp ce prundişul aleii îi trosnea sub încălţări.

M-am ţinut scai de el, cu aparatul încă ridicat, doar-doar m-o băga în seamă.

— Te implor, tată! E foarte important! Foarte, foarte important!

S-a-ntors către mine, râzând pe-nfundate.

— Da’ ce-ai tu acolo? Nu cumva o poză cu băiatul ăla care s-a mutat vizavi?

— Nuuu! i-am răspuns arţăgoasă. Hai, măi tată, eu vorbesc serios şi ţie-ţi arde de glume… mă duci, te rog, la mall? Ştiu eu acolo un loc unde-ţi developează pozele într-o oră.

— Dar ce-i aşa de important? m-a întrebat el şi zâmbetul i s-a şters treptat de pe buze.

Şi-a trecut o mână prin părul său negru şi des, aranjându-şi-l. Îmi stătea pe limbă să-i spun. Puţin a lipsit să nu-ncep să-i povestesc cum i-am făcut eu o poză monstrului! Dar mi-am muşcat limba şi-am tăcut.

Ştiam că n-o să mă creadă şi că n-o să mă ia în serios. Mai mult, s-ar fi putut să nu mai vrea să mă ducă la mall ca să-mi developez filmul! Nu-mi puteam permite aşa ceva.

— O să-ţi arăt după ce le developez, i-am răspuns.

A deschis uşa de plasă şi m-a lăsat să intru prima. În bucătărie, a inspirat profund câteva ori, adulmecând aerul, aşteptând să simtă miros de mâncare gătită.

Mama a intrat şi ea grăbită din cealaltă parte, ca să ne-ntâmpine.

— Ia nu mai adulmeca atât, i-a spus ea tatei. N-am gătit nimic, fiindcă-n seara asta mâncăm în oraş.

— Perfect! am exclamat eu. Putem merge la mall? La restaurantul ăla chinezesc care vă place vouă? am întrebat eu, uitându-mă la tata plină de speranţă. Vă rog, vă implor! Aşa pot şi eu să duc filmul la developat cât mâncăm.

— Nu-i deloc rea ideea cu mâncarea chinezească, a zis mama, chibzuind, după care s-a-ntors către mine, fixându-mă cu privirea.

— Şi de ce mă rog eşti aşa de nerăbdătoare să developezi filmul ăla?

— Ei, şi tu acuma! E secret, mi-a luat-o tata înainte, până s-apuc să deschid gura. Degeaba o descoşi, n-o să scoţi nimic de la ea.

Şi-atunci nu m-am mai putut abţine:

— E vorba de-o poză pe care i-am făcut-o domnului Mortman, le-am spus eu într-un suflet. E dovada cu care-o să vă conving că e un monstru.

Nici n-am apucat să-nchid gura că mama şi-a şi dat ochii peste cap, iar tata a-nceput să clatine din cap.

— E dovada mea! am insistat. O s-o vedeţi cu ochii voştri şi-atunci o să mă credeţi!

— Aici, ai dreptate, a spus tata cu ironie-n glas. Eu nu cred niciodată nimic până nu văd cu ochii mei.

— Randy! Vino repede jos! i-a strigat mama de pe hol. Mergem să mâncăm la mall, la restaurantul chinezesc!

— Chiar trebuie să luăm mâncare chinezească? s-a văicărit frate-meu din capul scărilor. Tipic! Aşa face de când îl ştiu.

— O să-ţi iau fidea *lo mein* fără garnitură, aşa cum îţi place ţie! i-a strigat mama. Hai, grăbeşte-te odată, că murim aici de foame!

Am derulat filmul din aparat, după care i-am anunţat:

— Înainte de cină, o să duc filmul la developat la laboratorul foto, ca să-l pot lua după ce mâncăm.

— Să nu te prind c-aduci iar vorba de monştri în timpul mesei, s-anţeles? mi-a zis mama pe-un ton sever. Nu vreau să-l mai sperii pe Randy!

— Promit, am spus eu serioasă, scoţând filmul din aparat şi ţinându-l strâns între degete.

Las' că vă văd eu după cină! Cine are nevoie de vorbe, când poza o să vorbească de la sine?

Cina părea că nu se mai termină.

Randy s-a plâns întruna, ba că tăiţeii au un gust ciudat, ba că e prea multă grăsime pe costiţe, ba că supa-i prea fierbinte. Nimic nu-i intra în voie. A mai şi vărsat paharul cu apă pe faţa de masă.

Eu însă n-am auzit mai nimic din tot ce s-a discutat. Gândul îmi stătea numai la poza mea. De-abia aşteptam s-o văd – şi-apoi să le-o arăt şi părinţilor mei!

Îmi imaginam ce faţă o să facă atunci când o să vadă c-am avut dreptate, că nu le-am îndrugat minciuni gogonate – că domnul Mortman este într-adevăr un monstru!

Îmi imaginam cum ar fi să vină amândoi cu coada-ntre picioare şi să-mi ceară iertare, promiţându-mi solemn că nu se vor mai îndoi de mine niciodată.

„Îmi pare-atât de rău, se făcea că-mi spune tata. Cred că până la urmă o să-ţi iau calculatorul ăla cu care m-ai tot bătut

atâta la cap.“

„Şi o bicicletă nouă, mi-o imaginam şi pe mama spunându-mi. Iartă-ne, te rugăm, fiindcă ne-am îndoit de tine!“

„Şi mie-mi pare rău, îmi zicea şi dragul de Randy. Ştiu că m-am purtat ca un dobitoc.”

„Şi de-acum încolo poţi să stai trează până la miezul nopţii, dacă vrei, chiar şi când nu e vacanţă!” se-ntrecea tata pe sine.

Reveria mi-a fost însă întreruptă brusc de vocea mamei, care m-a adus la realitate:

— Lucy, am impresia că n-ai auzit nimic din ce-am vorbit noi aici, m-a mustrat ea.

— A, nu… A, eu… mă gândeam la altceva, am recunoscut, apoi am apucat beţişoarele şi-am dus la gură câteva boabe de orez.

— Las’ că ştiu eu la ce te gândeai! La *monştri,* numai la asta-ţi stă gândul! a ţipat Randy, ridicându-şi amândouă mâinile deasupra mesei, cu pumnii strânşi de-ai fi zis că el era un monstru gata-gata să se năpustească asupra mea.

— Parcă stabilisem că nu vorbim de monştri! ne-a reamintit mama pe un ton ferm.

— Şi de ce te uiţi la mine? El a zis, nu eu! am protestat eu şi am arătat acuzator cu degetul spre Randy.

— Haide, termină odată de mâncat! i-a zis tata încet. Randy era plin de grăsime până la urechi.

Am ajuns în cele din urmă şi la prăjiturelele cu răvaş. Al meu prevestea ceva de genul „după furtună, iese soarele”, sau, mă rog… Oricum, niciodată nu le-nţeleg tâlcul!

Tata a achitat nota şi, tocmai când ne ridicaserăm să plecăm, Randy a mai vărsat un pahar cu apă. Eu am ţâşnit din restaurant în doi timpi şi trei mişcări. Eram atât de nerăbdătoare, atât de surescitată, încât nu puteam aştepta nici măcar o clipă.

Micul laborator foto era la etajul următor. M-am repezit pe scara rulantă şi, apucându-mă cu amândouă mâinile de balustradă, am escaladat treptele mai multe o dată, până sus. Apoi am dat buzna-n magazin, m-am dus glonţ la tejghea şi-am chemat-o gâfâind pe tânăra de la aparatul de developat.

— Mi-aţi developat filmul?

S-a întors, speriată de tonul ridicat al vocii mele.

— Cred că da. Cum te numeşti?

I-am spus cum mă cheamă, iar ea s-a-ndreptat către stelajul unde erau aşezate nişte plicuri galbene, pe care-a-nceput să le răsfoiască fără pic de grabă.

Băteam nervoasă darabana pe tejghea, cu ochii ţintă la plicurile galbene.

Chiar nu se poate grăbi un pic!

Le-a răsfoit pe toate până la ultimul, după care s-a întors iar către mine:

— Cum ai zis că te cheamă?

Încercând să nu mă răţoiesc prea tare, i-am repetat numele. Apoi m-am lăsat pe tejghea, plină de speranţă, şi-am urmărit-o cu inima bubuindu-mi în piept, cum frunzăreşte încă o dată plicurile galbene, mişcându-şi uşor buzele în timp ce citea şoptit numele înscris pe fiecare dintre ele.

A scos în sfârşit un plic din teancul galben, pe care mi l-a-ntins.

L-am înşfăcat grăbită şi-am început să rup hârtia groasă.

— Face paisprezece dolari în cap, mi-a spus ea sec.

Atunci am realizat că n-aveam niciun ban la mine.

— Mă duc după tata, i-am spus, fără să las plicul din mână.

De-abia am apucat să fac stânga-mprejur, că tata a şi apărut în uşă. Mama şi Randy aşteptau afară.

După ce-a plătit, am luat plicul şi-am ieşit. Cu mâinile tremurând l-am deschis şi-am scos pozele.

— Uşurel, Lucy! mi-a spus mama, oarecum îngrijorată.

M-am uitat la câteva dintre fotografii. Absolut toate erau de la ziua lui Randy.

Le-am frunzărit mai departe, una după alta, de fiecare dată dând nas în nas cu mutrele rânjite ale prietenilor lui Randy.

Unde-i poza mea? Unde-a dispărut? Cine mi-a luat-o?

Era ultima poză, bineînţeles! Exact la sfârşitul teancului!

— Uite-o! am sărit eu în sus de bucurie.

Mama şi tata s-au aplecat amândoi peste umărul meu, să vadă mai bine poza cu pricina.

Toate celelalte poze mi-au scăpat din mână şi s-au împrăştiat pe jos atunci când am ridicat această ultimă poză mai aproape de ochi…

… Şi-am simţit că-mi fuge pământul de sub picioare.

Capitolul 17

Fotografia era cum nu se poate mai clară.

Exact în mijloc, încadrat într-un cerc de lumină, se vedea biroul domnului Mortman, doldora de hârtii, cu un mic teanc de cărţi într-o parte şi cu vasul cu ţestoase în colţul mai îndepărtat.

Îndărătul biroului se putea distinge spătarul înalt de lemn al scaunului domnului Mortman, în spatele căruia se vedeau foarte bine rafturile, până şi borcanul cu muşte de pe rândul de mai jos.

Dar nici urmă de monstru!

Nici de domnul Mortman!

Nimeni.

Nu era nimeni în poză, fir-ar să fie!

— El… El… era chiar acolo! am urlat. Ştiu sigur că stătea lângă birou când l-am fotografiat!

— Eu unul nu văd decât o cameră goală! a spus tata, aplecându-se peste umărul meu ca să studieze mai de-aproape poza din mâinile mele tremurânde.

— Bineînţeles că-i goală, ce te-aşteptai? a zis şi mama, îndreptându-şi privirea către mine.

— Dacă vă zic c-a fost acolo! m-am încăpăţânat eu, holbându-mă în continuare la fotografie, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Exact aici, le-am arătat eu locul unde stătuse monstrul.

Randy a izbucnit în râs.

— Ia să văd şi eu! Mi-a smuls poza din mână şi a-nceput s-o examineze atent. Aa, îl văd! a exclamat deodată. Ia uite-l, e invizibil!

— Nu e nimic amuzant! am reuşit eu s-articulez, smulgându-i poza din mână, apoi am oftat amărâtă, căci mă simţeam atât de ridicolă că-mi venea să intru-n pământ de ruşine şi să nu mai ies niciodată.

— Da, da, e invizibil, de ce nu mă crezi? a repetat Randy voios, râzând singur de propria-i glumă.

Mama şi tata nu mă slăbeau din priviri, din ce în ce mai îngrijoraţi.

— Da’ voi chiar nu-nţelegeţi? am ţipat eu, fluturând poza într-o mână. Gândiţi-vă, oameni buni! Ce altă dovadă mai bună că domnul Mortman e un monstru decât faptul că nu apare în fotografii? Păi tocmai din cauză că-i un monstru nu putem noi

să-l vedem!

Tata a clătinat din cap şi s-a-ncruntat.

— Lucy, nu crezi că te cam întreci cu gluma? Ai întins destul coarda, gata!

Mama şi-a aşezat o mână pe umărul meu, spunându-mi cu blândeţe:

— Să ştii că-mi fac griji pentru tine, Lucy. Mi se pare că tu chiar ai început să crezi în povestea asta cu monştri!

— Ne iei îngheţată? s-a rugat Randy.

— Nu pot să cred că m-am lăsat convins! s-a lamentat Aaron.

— Tacă-ţi gura! Îmi eşti dator vândut! i-am retezat-o eu.

La o seară după incidentul de la mall, stăteam amândoi ghemuiţi după tufişurile joase din vecinătatea bibliotecii.

Fusese o zi răcoroasă. Soarele asfinţise. Umbrele copacilor planau lungi şi albăstrii peste peluza din faţă.

— Cum adică-ţi sunt dator? a protestat Aaron. Ai înnebunit?

— Îmi eşti dator, am repetat. Sau ai şi uitat că ieri trebuia să vii cu mine la bibliotecă? M-ai lăsat cu ochii-n soare!

I-a făcut vânt unui gândac care-i gâdila nasul pistruiat.

— Ce era să fac dac-am avut programare la dentist? Era caraghios. Cuvintele-i ieşeau cu greu din gură. Încă nu se-obişnuise cu aparatul dentar.

— Programare, neprogramare… problema e că m-am bazat pe tine, iar tu m-ai lăsat baltă şi era cât pe ce s-o păţesc!

— Cum adică s-o păţeşti? m-a întrebat el, aşezându-se turceşte pe jos şi-având grijă să-şi ţină capul plecat, ca să nu fie zărit.

— Păi, ai mei mi-au interzis categoric să mai pomenesc de domnul Mortman şi, mai ales, de faptul că e monstru!

— Aşa-ţi trebuie! Bine ţi-au făcut! mi-a zis Aaron.

— Ba nu-i bine deloc! Şi nici pentru tine, Aaron, pentru că asta-nseamnă că am nevoie de ajutorul tău. Vreau să te convingi că spun adevărul şi pe urmă să le spui şi părinţilor mei. Vocea mi s-a stins: Ei cred că m-am smintit!

Mi-ar mai fi spus el vreo două, dar a observat că eram cu adevărat supărată, aşa ca s-a potolit.

O boare răcoroasă a adiat pe lângă noi, şuierând lin printre crengile copacilor, care parcă ne şopteau vorbe tainice.

Mi-am fixat privirea pe uşa bibliotecii. Era cinci şi douăzeci, adică trecuse de ora închiderii. Domnul Mortman trebuia să iasă dintr-un moment într-altul.

— Şi zici c-o să-l urmărim pe domnul Mortman pân-acasă? m-a întrebat Aaron, scărpinându-şi ceafa. Şi-o să-l spionăm chiar la el în casă? N-ar fi mai simplu să tragem cu ochiul pe fereastra bibliotecii?

— Nu, pentru că e prea înalta, i-am explicat. N-avem altă soluţie decât să-l urmărim. Chiar el mi-a spus că merge pe jos acasă în fiecare seară. Vreau să vezi şi tu cum se transformă în monstru, i-am spus, privind drept înainte pe deasupra tufei. Vreau să mă crezi.

— Eu pot să zic şi-acuma că te cred, că doar nu mă doare gura, mi-a propus Aaron, rânjind. Ne-am putea duce şi noi acasă…

— Şşşt! i-am acoperit eu gura cu mâna.

Uşa bibliotecii s-a deschis încet şi domnul Mortman a apărut în capul scărilor.

Aaron şi cu mine ne-am ghemuit şi mai tare după tufiş.

Trăgând cu ochiul printre crengi, am văzut cum s-a-ntors să încuie uşa de la intrare. Purta o bluză sport, cu dungi roşii şi albe şi cu mâneci scurte, şi nişte pantaloni largi, de culoare gri. Chelia şi-o acoperise cu o şapcă roşie de base-ball.

— Nu te-apropia prea tare, i-am şoptit lui Aaron. Ai grijă să nu te vadă.

— Gândeşti ca un adevărat detectiv! mi-a răspuns el sarcastic.

Ne-am ridicat pe genunchi şi-am aşteptat ca domnul Mortman să ajungă pe trotuar. S-a mai moşmondit câteva secunde pe scări, până şi-a băgat cheile la loc în buzunarul de la pantaloni, apoi, fredonând încet, a luat-o pe alee-n jos şi-n cele din urmă l-am pierdut din vedere.

— Ce tot fredonează acolo? m-a întrebat Aaron şoptit.

— Habar n-am, dar fredonează întruna, i-am răspuns eu tot în şoaptă. Domnul Mortman se îndepărtase: Hai să mergem, i-am spus lui Aaron, ridicându-mă sprintenă în picioare.

Alunecând uşor pe după tufe şi copaci, în umbră, am început să-l urmăresc, cu Aaron pe urmele mele.

— Da’ tu ştii unde stă? m-a întrebat Aaron.

M-am întors la el, cu sprâncenele-ncruntate.

— Dac-aş şti unde stă, ce rost ar mai avea să-l urmărim, nu?

— Mda. Asta cam aşa e.

Nu-mi închipuisem că poate fi aşa de complicat să urmăreşti pe cineva. A trebuit să trecem de-a dreptul prin curţile oamenilor. Unii aveau câini care ne-au lătrat, alţii aveau

ţâşnitorile pornite pe peluză sau garduri vii stufoase ca peria, prin care am fost nevoiţi să ne strecurăm.

La fiecare colţ de stradă, domnul Mortman se oprea şi se uita în stânga şi-n dreapta, ca să se asigure că nu vine nicio maşină, şi de fiecare dată mi se făcea inima cât un purice de frică să nu se uite peste umăr şi să ne vadă furişându-ne în urma lui.

Stătea mai departe decât am crezut. După ce-am străbătut câteva străzi, casele s-au terminat şi-n faţa noastră s-a deschis o porţiune întinsă de teren viran.

Domnul Mortman a luat-o peste câmp, iute de picior, bălăngănindu-şi ritmic braţele butucănoase la fiecare pas. N-aveam altă soluţie decât să-l urmărim pe câmp, că de-ascuns nici nu se punea problema. Nu erau tufe după care să ne ghemuim, nici garduri care să ne adăpostească…

Eram în câmp deschis, complet descoperiţi. Nu ne mai rămânea, aşadar, decât să ne rugăm ca nu cumva să se-ntoarcă şi să ne vadă.

Acolo unde se termina câmpul, începea un rând de căsuţe ceva mai vechi. Majoritatea erau din cărămidă şi aveau nişte curţi mici destul de aproape de stradă.

Domnul Mortman s-a îndreptat spre una din case, în timp ce eu şi Aaron ne-am ascuns după o cutie poştală şi l-am zărit oprindu-se cam pe la mijlocul străzii. A păşit pe veranda neacoperită din faţa intrării şi s-a scotocit prin buzunare după chei.

— Am ajuns, i-am spus lui Aaron în şoaptă. Am reuşit!

— Mi se pare că şi prietenul meu, Ralph, stă tot pe strada asta.

— Şi ce-i cu asta? m-am răstit eu. Tu concentrează-te la ce avem de făcut şi nu te mai gândi aiurea!

Am aşteptat ca domnul Mortman să dispară în spatele uşii de la intrare şi-apoi ne-am furişat mai aproape.

Casa era din scândură albă şi nu i-ar fi stricat o zugrăveală. Avea un petic dreptunghiular de pământ în faţa casei, cu iarba proaspăt tunsă şi mărginit de-un singur strat de crini galbeni sălbatici.

Aaron şi cu mine am reuşit să ajungem lângă casă, unde se afla o potecă îngustă care ducea în curtea din spate. Fereastra de pe peretele lateral era destul de înaltă ca să putem sta dedesubt fără să fim descoperiţi.

S-a aprins o lumină.

— Probabil că asta-i sufrageria, am murmurat.

Aaron părea speriat şi era mult mai palid decât de obicei. Până şi pistruii parcă îi păliseră.

— Nu-mi miroase-a bine, a mormăit.

— Ei, hai, ce-a fost mai greu a trecut! am încercat eu să-l îmbărbătez. Acum e floare la ureche. Nu trebuie decât să-l spionăm de la fereastră.

— Dar e prea sus, mi-a arătat Aaron. N-o să vedem mai nimic.

Şi-avea dreptate. De sub fereastră, de unde eram noi, nu se putea vedea decât tavanul.

— Va trebui să ne suim pe ceva, am spus eu.

— Cee?

Mi-am dat seama că Aaron n-o să-mi fie de prea mare ajutor. Era atât de-nspăimântat încât până şi nările îi tremurau ca la un iepure fricos. M-am gândit că, dacă-i dau ceva de făcut, ca să-l ţin ocupat, n-o s-o ia razna şi n-o s-o rupă la fugă mâncând pământul.

— Du-te în spate şi vezi dacă găseşti vreo scară sau… nu ştiu, ceva pe care să mă pot căţăra, i-am spus în şoaptă, direcţionându-l către curticica din dosul casei.

S-a mai aprins o lumină, de data asta la o fereastră din spate. Asta trebuie să fie bucătăria, m-am gândit eu. Dar şi aici fereastra era prea sus ca să putem vedea ceva înăuntru.

— Ia stai puţin! Ce zici de asta? m-a întrebat Aaron, cu privirea aţintită asupra unei roabe ce zăcea rezemată de perete.

— Da… Ar fi o idee… Ia ad-o-ncoa'! Să văd dacă mă pot sui pe ea.

Lăsându-şi capul şi umerii în jos, Aaron a dat fuga după roabă. A apucat-o de mânere şi-a ridicat-o de lângă perete, după care a-mpins-o până sub fereastra din faţă.

— Ţine-o bine! i-am spus.

S-a aplecat şi-a apucat strâns de mânerele de lemn, privindu-mă cu ochi temători.

— Eşti sigură că vrei să faci chestia asta?

— Pot să-ncerc măcar! i-am răspuns, uitându-mă atentă la fereastra înaltă de deasupra.

Sprijinindu-mă de umărul lui Aaron, m-am săltat în roabă, încercând din răsputeri să nu-mi pierd echilibrul în timp ce Aaron strângea bine mânerele roabei.

— Ăă… Se cam clatină, am bâiguit eu, punându-mi o mână pe perete, ca să nu mă răstorn cu roabă cu tot.

— Fac şi eu ce pot! a bombănit el.

— Stai aşa! Cred c-am găsit poziţia potrivită!

Nu eram foarte sus, dar neavând prea multă siguranţă în picioare, nu mă simţeam deloc stăpână pe situaţie. Nu-i lucru uşor să-ţi menţii echilibrul într-o roabă! Un câine a-nceput să latre la doar câteva case mai jos. M-am rugat să nu ne latre tocmai pe noi. Imediat, un alt câine mai de-aproape i s-a alăturat în ceea ce părea a fi o conversaţie canină.

— Eşti destul de sus? Vezi ceva? m-a întrebat Aaron.

Sprijinindu-mă în continuare de perete, mi-am ridicat capul şi-am tras cu ochiul înăuntru de la nivelul pervazului.

— Da, parcă e mai bine acuma. E un acvariu mare chiar în faţa ferestrei, dar se vede destul de bine.

Nici n-am apucat bine să termin ce-am avut de zis, c-am şi zărit faţa domnului Mortman ivindu-se brusc la doar câţiva centimetri de-a mea.

Mă privea drept în ochi!

Capitolul 18

Am simţit că mă sufoc şi mi-am pierdut echilibrul.

M-am rostogolit la pământ, cu roabă cu tot, julindu-mi şi genunchii, şi coatele.

— Auuu! Fir-ar să fie!

— Ce-i, ce s-a-ntâmplat? mi-a strigat Aaron, alarmat.

— Ce să fie? M-a văzut! am zis eu, aproape înecându-mă, aşteptând ca durerea să se mai potolească.

— Ce? Pe bune? s-a mirat Aaron, cu gura căscată.

Ne-am îndreptat amândoi privirile spre fereastra de deasupra. Mă aşteptam ca domnul Mortman să se uite de sus la noi.

Dar se pare că mă înşelasem. Nici urmă de el la fereastră.

M-am ridicat repede în picioare.

— Poate se uita la peştii din acvariu, am spus încet, făcându-i semn lui Aaron să pregătească roaba. Poate că nici nu m-a zărit!

— C-ce-ai de g-gând să faci? s-a bâlbâit Aaron.

— Să mă urc iar, tu ce crezi? am bufnit.

M-am suit din nou în roabă, cu picioarele tremurându-mi de mama focului. M-am apucat cu mâinile amândouă de pervaz şi m-am împins în sus.

Soarele era aproape la apus. Întunericul ce se lăsa treptat-treptat era acum de partea mea şi mă ajuta să văd mai bine înăuntru. Speram însă ca, dimpotrivă, domnului Mortman să-i fie şi mai greu să observe ce se-ntâmplă pe-afară.

Mi-am dat repede seama că din locul unde mă aflam nu era mare lucru de văzut. Acvariul, plin cu peşti tropicali viu coloraţi, mă împiedica să cercetez camera cu pricina.

„Dacă aş fi puţin mai înaltă, mi-am zis, atunci poate aş putea să mă uit pe deasupra. Da, dar dacă eram mai înaltă, domnul Mortman m-ar fi văzut sigur mai adineauri, aşa că…“

— Ia zi, ce face? m-a întrebat Aaron cu un tremur în voce.

— Ei, nu mare lucru… E la… O, Doamne!

Domnul Mortman îşi studia peştii cu atenţie. Era la niciun metru de mine, de cealaltă parte a acvariului.

Am îngheţat de frică, cu mâinile lipite de perete. Se uita ţintă în acvariu şi-un zâmbet i-a apărut pe faţa puhavă. Îşi dăduse jos şapca roşie de base-ball şi capul său chel îi lucea în nuanţe gălbui la lumina veiozei din living.

Le spunea ceva peştilor săi exotici, dar eu, de dincoace de geam, n-auzeam o boabă din ce îndruga el.

Apoi, cu zâmbetul încă în colţul buzelor, a început să se transforme chiar acolo, în faţa acvariului.

— Fii atent că-ncepe! i-am şoptit lui Aaron. Să vezi că o să se transforme-n monstru!

În timp ce urmăream cum capul domnului Mortman se umflă şi îi ies iar ochii din orbite, m-am simţit copleşită de un noian de sentimente contradictorii. Eram îngrozită, dar şi fascinată în acelaşi timp. Era absolut incredibil să fii atât de aproape de un monstru adevărat, la câţiva centimetri!

Pe deasupra, mă simţeam atât de uşurată şi de fericită că o să vadă şi Aaron în sfârşit că spuneam adevărul!

Apoi, pe măsură ce gura domnului Mortman a-nceput să se caşte şi să se învârtă în spirală precum o gaură neagră ce-şi unduia conturul nesigur pe faţa sa galbenă şi buhăită, mi s-a făcut inima cât un purice de frică. Am încremenit acolo, cu faţa lipită de geam, fără să fac nici cea mai mică mişcare, fără să clipesc măcar.

Mă holbam înăuntru, în timp ce monstrul şi-a cufundat mâna în acvariu. Degetele-i groase s-au strâns în jurul unui peşte subţirel, de culoare albastră, pe care l-a scos iute din apă şi l-a vârât în gură. I-am zărit dinţii lungi şi galbeni mestecând peştele ce încă se zvârcolea.

Apoi, în timp ce eu priveam din ce în ce mai înspăimântată, domnul Mortman a înşfăcat un melc, dezlipindu-l de pe peretele de sticlă al acvariului. Ţinându-i cochilia între vârfurile degetelor, şi-a îndesat mica vietate în gură, strofocându-se să spargă carapacea între dinţi şi reuşind, în cele din urmă, s-o crape cu un pârâit atât de puternic, că a răzbătut până dincoace de geam.

Am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos. Am simţit că mi se face rău.

A înghiţit melcul mulţumit, după care s-a-ntins să mai tragă unul de pe peretele de sticlă al acvariului.

— Cred c-o să vomit tot ce-am mâncat la prânz! i-am şoptit lui Aaron.

Aaron!

Uitasem complet de el!

Eram atât de fascinată de monstru, atât de emoţionată şi totodată atât de înfricoşată să-l am la doar o aruncătură de băţ, încât îmi ieşise complet din cap motivul pentru care ne aflam de

fapt acolo.

— Aaron, ajută-mă să cobor, i-am strigat eu încet. Hai, repede!

Privind încă pe fereastră, am întins mâna, aşteptând ca Aaron să mi-o apuce şi să m-ajute să mă dau jos.

— Aaron! Hai odată! Trebuie neapărat să te sui să vezi şi tu! să vezi cum s-a transformat în monstru!

Niciun răspuns.

— Aaron! Aarooon!

Mi-am dezlipit ochii de la fereastră ca să mă uit după el, dar… ia-l de unde nu-i!

Capitolul 19

Dintr-o dată, am simţit că mă cuprinde panica.

De groază, tot corpul îmi tremura.

Unde dispăruse oare?

O luase la fugă?

Să fi fost în aşa hal de speriat încât a spălat putina fără să-mi zică nimic?

Sau i se întâmplase ceva? Ceva cu adevărat rău?

— Aaron! Aaron! am început eu să urlu. De panică, uitasem cu desăvârşire că mă aflu la doar câţiva centimetri de-un monstru şi-am început să ţip: Aaroooon! Unde eşti?

— Şşşt! Am auzit o şoaptă de undeva din spatele casei. Aaron şi-a făcut apariţia îndreptându-se repede spre mine.

— Ho! Aici sunt, nu mai ţipa!

— Unde naiba ai fost?

A arătat înspre spatele casei.

— M-am gândit ca poate găsesc o scară sau ceva asemănător… mă rog, căutam ceva pe care să mă sui să văd şi eu în cameră.

— Of, Doamne, ce sperietură mi-ai tras! am ţipat la el.

Mi-am îndreptat din nou privirea către fereastră. Înăuntru, domnul Mortman tocmai se pregătea să dea de tot pe gât un ţipar alunecos, pe care-l sugea ca pe nişte spaghete pe care vrei să le-nghiţi dintr-o sorbitură.

— Repede, Aaron! Ajută-mă să cobor! i-am spus. Încă nu-mi revenisem din spaima de mai devreme. Trebuie să vezi şi tu asta! Neapărat! Hai, fuguţa, până nu se schimbă la loc!

— Da’ tu chiar vorbeşti serios? E t-transformat în m-monstru? m-a întrebat cu gura căscată de uimire.

— Hai, urcă-te odată şi nu mai pune atâtea întrebări! am bufnit eu, pierzându-mi răbdarea.

Dar când am încercat să mă dau jos singură, roaba mi-a alunecat de sub picioare. S-a dezechilibrat şi s-a răsturnat, zgâriind cu mânerele peretele casei.

Mi-am aruncat mâinile în sus să mă pot agăţa de pervaz, dar n-am reuşit şi am căzut cu toată greutatea peste roabă.

— Auuu! m-am trezit eu urlând, când am simţit o durere ascuţită fulgerându-mă într-o parte.

Privind în sus, am zărit mutra nedumerită a monstrului, care

se zgâia la mine de dincolo de geam.

M-am căznit să mă ridic în picioare, dar palpitaţiile surde de durere îmi tăiau respiraţia.

— Aaron! Ajută-mă!

Da’ de unde! O zbughise deja înspre stradă, scurmând iarba cu tenişii. Îşi ţinea mâinile întinse înainte, de-ai fi zis că vrea să prindă norocul de coadă.

Încercând să nu dau atenţie durerii, m-am ridicat cu chiu, cu vai, în picioare. Am făcut un prim pas, apoi încă unul, după care mi-am scuturat uşor capul, ca să-mi vin niţel în fire.

Apoi am tras adânc aer în piept şi-am început să alerg ca să-l ajung pe Aaron.

De-abia apucasem să fac patru-cinci paşi, când am simţit deodată mâna domnului Mortman, neaşteptat de puternică, apucându-mă de umăr.

Capitolul 20

Am încercat să ţip, dar n-am reuşit să scot niciun sunet.

Domnul Mortman mă ţinea în continuare strâns de umeri. Îi simţeam mâinile fierbinţi şi umede prin tricou.

Am încercat să scap, dar mâinile lui erau prea puternice.

M-a întors cu faţa la el. Redevenise el însuşi.

M-a scrutat cu ochii lui mici, de parcă nu-i venea să creadă.

— Lucy?! a exclamat el cu vocea lui piţigăiată.

Când m-a recunoscut, mi-a dat drumul şi a făcut un pas înapoi.

Răsuflăm cu zgomot şi eram atât de speriată, încât simţeam că o să-mi explodeze inima în piept.

Cum de reuşise să se transforme la loc atât de iute?

Ce-o avea de gând să facă cu mine?

— Doamne, Dumnezeule, Lucy! Am crezut că eşti un hoţ! mi-a spus, clătinând din cap, apoi a scos o batistă albă din buzunarul de la spate şi şi-a şters fruntea pe care i se prelingeau broboane de transpiraţie.

— A... Î-îmi pare r-rău, am bâiguit eu cu vocea înecată şi şoptită.

A mototolit batista între degetele-i grase şi şi-a îndesat-o la loc în buzunar.

— Da’ ce cauţi pe-aici?

— Păăi... Ştiţi...

Inima îmi bubuia atât de tare în piept încât simţeam cum îmi pulsează sângele la tâmple. Mai mult, partea pe care căzusem peste roabă încă mă mai durea destul de tare. Încercam din răsputeri să-mi limpezesc gândurile, fiindcă trebuia să găsesc urgent un răspuns la întrebarea domnului Mortman. *Era musai,* că altfel...

— Să vedeţi... am început eu din nou, scormonind febril prin minte. Eu... a... am venit de fapt să vă spun că... a... că o să-ntârzii puţin la întâlnirea Cititorilor Hoinari de mâine.

Şi-a mijit ochii şi m-a cântărit din priviri, nu foarte convins.

— Bine, şi-atunci de ce te uitai înăuntru pe fereastră? a ţinut el să ştie.

— Aa, păi... voiam doar să...

Hai, Lucy! Pune-ţi mintea la contribuţie!

— Nu ştiam sigur dacă sunteţi acasă sau nu, şi-am vrut să mă

conving, atâta tot. Să văd dacă am cui să-i spun. Despre întâlnirea de mâine, vreau să zic…

Privindu-l direct în ochi şi-ncercând să par cât mai convingătoare cu putinţă, am făcut un pas în spate, asigurându-mi o portiţă de ieşire în cazul în care ar fi fost nevoie să-mi iau urgent tălpăşiţa.

Oare a-nghiţit găluşca?

Sau şi-a dat seama că mint de-ngheaţă apele?

Nu-mi puteam da seama, căci continua să mă fixeze gânditor, scărpinându-şi bărbia.

— Dar nu era nevoie să baţi tot drumul ăsta doar pentru atâta lucru! mi-a zis el într-un sfârşit, c-o voce blândă. Ai venit cu bicicleta? m-a întrebat apoi, cercetând din ochi mica peluză din faţa casei.

— Nu, nu. Eu… a… am venit pe jos. Îmi plac plimbările, am adăugat, uşor stingherită.

— Vezi că se-nserează, m-a avertizat. Poate c-ar fi mai bine să-i sunăm pe-ai tăi să vină să te ia. Nu vrei să intri şi să le dai tu un telefon?

Ceee? Să merg înăuntru?

Să intru-n gura lupului? Mă rog, a monstrului… Hai că-i bună!

În niciun caz!

— Aa, nu, mulţumesc! i-am zis, făcând înc-un pas înapoi spre stradă. Părinţii mei n-au nimic împotrivă dac-o să mă duc acasă pe jos. Oricum, nu-i chiar atât de departe.

— Ei, cum se poate! Insist! a spus el şi un rânjet ciudat i-a apărut pe faţa de cârtiţă. A luat-o către casă.

— Hai, Lucy, vino-năuntru! Telefonul e în sufragerie. Haide, că doar nu muşc!

Mi s-a făcut părul măciucă atunci când l-am auzit.

Ironia era că tocmai îl văzusem muşcând cu poftă melci cu tot felul de cochilii. Şi ţipari.

Pentru nimic în lume n-aş fi intrat în casă! Ştiam prea bine că, dac-apucam să intru, erau şanse să nu mai ies de acolo în vecii vecilor!

— Eu… trebuie să plec, i-am zis, făcându-i semn cu mâna.

Simţeam cum tot corpul mi se cutremură de frică. Ştiam că, dacă n-o tulesc de acolo chiar *în acel moment,* o să îngheţ de groază, voi fi prada perfectă.

— Hai, Lucy, îndrăzneşte! a insistat el.

— Nu, nu. Nu vă deranjaţi. La revedere, domnule Mortman!

i-am urat făcându-i din nou cu mâna, m-am întors şi-am luat-o către stradă în pas alergător.

— Ai bătut atâta amar de drum pentru o nimica toată, zău aşa! l-am auzit strigând în urma mea cu vocea lui stridentă şi-ascuţită: Nu trebuia să te deranjezi!

Ştiu! Ştiu că n-ar fi trebuit!

Am pornit-o în jos pe stradă, cu paşi mărunţi şi grăbiţi, apoi am dat colţul şi-am luat-o la picior pe strada vecină.

Oare chiar scăpasem? Chiar mă lăsa să plec?

Cum de i-am alunecat aşa uşor printre degete?

Nu-mi venea să cred că înghiţise scuza mea lamentabilă!

Hm… E ceva putred la mijloc… De ce mă lăsa să scap aşa uşor?

Am încetinit pasul. Mă durea încă unde mă lovisem şi, ca din senin, m-a trăsnit o durere de cap cumplită.

Se lăsase noaptea. Maşinile mă depăşeau grăbite, cu farurile aprinse. Jumătatea de lună ce se-ntrezărea palidă pe violetul-cenuşiu al cerului, pregătindu-se de călătoria-i nocturnă, era uşor flancată de-o dâră fumurie, rămăşiţa vreunui nor.

Tocmai mă pregăteam să traversez strada ca s-ajung pe terenul viran, când cineva m-a apucat iar de umeri, smucindu-mă.

Am ţipat. Mai bine zis am scheunat. M-am întors, aşteptându-mă să dau cu ochii de monstru.

— Aaron!? am ţipat eu. Am înghiţit cu noduri, încercând să-mi domin frica. Unde…?

— Te-aşteptam, mi-a spus. Şi lui îi tremura vocea şi-şi ţinea pumnii încleştaţi. Arăta de parcă era pe punctul de a izbucni în plâns. Am stat şi te-am aşteptat pân-acum! mi-a spus, iritat. Unde-ai stat atâta? Am crezut că mor de frică!

— Păi unde puteam să fiu? Am fost… acolo! i-am arătat eu cu degetul în spate.

— Era să chem poliţia sau, nu ştiu, pe cineva care să ne vină în ajutor… mi-a mărturisit el. M-am ascuns pe strada asta şi…

— L-ai văzut, nu? l-am întrebat eu plină de speranţă, aducându-mi brusc aminte de ce ne riscaserăm vieţile în seara asta. L-ai văzut pe domnul Mortman?

Aaron a dat din cap.

— Păăi… Nu, nu l-am văzut! Era prea departe!

— Bine, bine, nu acum. Dar mai devreme, pe fereastră? Când se transformase-n monstru? Nu l-ai văzut nici atunci? Nu l-ai văzut cum înfuleca melcii şi ţiparii?

Aaron a dat şi de data asta din cap că nu.

— Tu nu-nţelegi că n-am văzut nimic? mi-a spus încet. Îmi pare rău, aş vrea să-l fi văzut şi eu, dar n-a fost să fie!

„Halal ajutor am mai avut şi de la tine!“ mi-am zis eu plină de-amărăciune.

Problema era însă ce mă fac eu *de-acum încolo…*

Capitolul 21

— Mamă, de ce nu vrei să-nţelegi? Nu mă duc, *nu pot* să mă duc!

— Lucy, nu ai de ales. Dacă eu zic că te duci, înseamnă că te duci, şi cu asta am încheiat discuţia!

Asta se-ntâmpla a doua zi după-amiaza, o zi înnorată şi mohorâtă. Afară stătea să plouă, iar eu cu mama eram în bucătărie şi ne certam. Încercam s-o fac să înţeleagă că nu pot să mă duc nici în ruptul capului la întâlnirea Cititorilor Hoinari din acea săptămână, dar ea o ţinea una şi bună că trebuie să mă duc.

— Da’ de ce nu vrei să mă crezi? m-am văicărit eu. Încercam cu greu să nu mă smiorcăi, dar vocea mi se auzea din ce în ce mai strangulată. Domnul Mortman e un monstru, aşa că eu nu mai pun piciorul în biblioteca aia!

Mama a făcut o grimasă dezgustată şi a aruncat nervoasă prosopul de bucătărie pe care tocmai îl împăturise.

— Să ştii că şi eu şi tata ne-am săturat până peste cap de aiurelile astea ale tale!

S-a întors cu faţa către mine, evident supărată.

— Problema ta, draga mea Lucy, este că renunţi foarte uşor. Niciodată nu termini ce-ai început. Eşti o leneşă, ce să ne mai ascundem după deget!

— Nu! Vrei să ştii care-i problema mea? Domnul Mortman şi faptul că e un monstru, *asta-i* problema mea!

— Ei, foarte bine atunci! Dac-aşa stau lucrurile, nici că-mi mai pasă! s-a răstit ea tăios. N-are decât să se transforme şi-ntru-un vârcolac cu bale la gură în nopţile cu lună plină, din partea mea! Dar atâta timp cât am un cuvânt de spus în ceea ce te priveşte, nu te las să renunţi! Aşa că o să te duci negreşit la-ntâlnirea de după-amiază, chiar de-ar fi să te duc chiar eu de mână până acolo!

— Doamne, mamă! Ai face tu asta pentru mine? am întrebat-o.

Mi-a trecut prin cap c-aş putea s-o fac să vină cu mine şi să se-ascundă şi ea între rafturi, ca să vadă cu ochii ei cum se transformă domnul Mortman în monstru.

Ideea nu era rea deloc, dar cred că ei i s-a părut că vreau s-o iau peste picior. Mi-a aruncat o privire încruntată şi a ieşit din

bucătărie.

Şi-aşa se face că peste o oră mă târam pe scările bătrânei biblioteci, împotriva voinţei mele. Ploua torenţial, şi eu nu-mi luasem umbrela. Şi ce dacă mă udam până la piele? Nu-mi mai pasa de nimeni şi de nimic.

Aveam părul ud leoarcă şi lipit de cap şi, când am ajuns în holul de la intrare, am început să-mi scutur capul, împroşcând stropii de ploaie în toate direcţiile.

Tremuram mai mult de teamă decât de frig, pentru că mă întorsesem în locul ăsta înfricoşător. Mi-am dat apoi rucsacul jos din spate. Şi el era ud leoarcă.

Cum să mai dau ochii cu domnul Mortman, după întâmplarea din seara trecută? mă tot frământam eu în sinea mea.

Cu siguranţă mă suspectează că i-am aflat secretul!

În niciun caz nu m-a crezut aseară! Ar fi prea de tot!

Eram supărată pe mama pentru că mă obligase să vin la bibliotecă!

„Ce n-aş da să se transforme-n monstru şi să mă mestece bucăţică cu bucăţică!“ m-am lăsat eu pradă amărăciunii. „Asta ar învăţa-o minte pe mama, o dată pentru totdeauna!”

Mi i-am imaginat pe mama, pe tata şi pe Randy stând îndoliaţi în camera de zi, cu ochii înroşiţi de-atâta plâns, dându-se de ceasul morţii.

— O, Doamne! Dac-am fi crezut-o pe cuvânt! Dac-am fi plecat urechea la spusele ei!

Ţinându-mi rucsacul ud în braţe, ca pe un scut, mi-am croit drum alene înspre partea din faţă a sălii, de-a lungul şirurilor de cărţi.

Spre marea mea uşurare, mai erau câteva persoane în bibliotecă la acea oră: două mame, fiecare cu odrasla ei, şi încă nişte doamne mai în vârstă care se uitau la cărţile din sectorul rezervat romanelor poliţiste.

„Ce noroc pe capul meu!“ m-am gândit, simţind că-mi vine inima la loc. Domnul Mortman n-are să-ndrăznească să facă nimic, atâta timp cât are spectatori!

Purta un pulover verde pe gât, care îl făcea într-adevăr să semene cu o ţestoasă rotundă şi mare. Ştampila nişte cărţi dintr-un teanc şi nu şi-a ridicat deloc privirea în momentul în care m-am apropiat de birou.

Am tuşit ostentativ ca să-mi dreg, chipurile, vocea.

— Domnule Mortman?

A mai durat ceva până să-şi ridice ochii către mine. Când a

binevoit însă să mă privească, un zâmbet cald i-a mijit în colţul buzelor.

— Lucy! Bună, drăguţă! Mai ai puţină răbdare până termin eu aici?

— Sigur, nicio problemă! i-am spus. De-abia mă mai usuc şi eu!

„Ia uite, dom'le, câtă amabilitate pe el!“ m-am amuzat eu în timp ce mă-ndreptam către un scaun de la una dintre mesele lungi de studiu din bibliotecă. „Nu pare deloc supărat!”

Cine ştie, poate chiar m-a crezut aseară, şi eu îmi amărăsc zilele de pomană…

Şi poate chiar n-are habar că l-am văzut cum se transformă în monstru!

Poate că o să scap vie de-aici…

M-am aşezat la masă şi mi-am mai scuturat o dată apa din păr. Apoi mi-am fixat privirea asupra ceasului mare şi rotund de pe perete, aşteptând nerăbdătoare să mă cheme la discuţii. Ceasul ticăia zgomotos şi fiecare secundă îmi părea că durează un minut întreg.

Copilaşii însoţiţi de mamele lor au împrumutat nişte cărţi şi-au plecat. Mi-am întors privirea către sectorul cu cărţi poliţiste şi-am văzut că şi cele două doamne dispăruseră fără urmă. Asta nu putea să-nsemne decât un singur lucru: rămăsesem doar eu şi bibliotecarul.

Domnul Mortman a împins mai încolo un teanc de cărţi de pe birou şi s-a ridicat de pe scaun.

— Revin imediat, Lucy, mi-a zis, zâmbindu-mi iar prieteneşte, ca şi cum ar fi vrut să mă liniştească. Vorbim atunci despre cartea de pe săptămâna asta, bine?

S-a depărtat de birou cu pas vioi şi s-a-ndreptat către fundul sălii de lectură. Am presupus că se duce la toaletă sau ceva de genul ăsta…

Cerul întunecat de dincolo de fereastră s-a luminat deodată, sfâşiat parcă de zigzagul strălucitor al fulgerului, urmat imediat de vuietul asurzitor al tunetelor ce-i ţineau isonul.

M-am ridicat de la masă şi, târându-mi rucsacul îmbibat cu apă după mine, m-am dus către biroul domnului Mortman.

Pe la jumătatea distanţei, am auzit destul de tare declicul bine cunoscut şi-am realizat îndată că afurisitul încuiase uşa de la intrare!

Cât ai clipi, s-a întors. Înainta sprinten, cu zâmbetul încă pe buze, frecându-şi întruna mâinile butucănoase şi grase.

— Aşaaa… Ia să vedem, ce-i cu cartea noastră? m-a întrebat venind către mine.

— Domnule Mortman, ăă… aţi încuiat cumva uşa de la intrare? l-am întrebat eu cu jumătate de gură.

Nu m-a slăbit din ochi, cu acelaşi zâmbet întipărit pe faţă.

— Da, bineînţeles c-am încuiat-o, mi-a răspuns el încet, studiindu-mi faţa, cu mâinile împreunate dinaintea lui.

— D-de c-cee? am bălmăjit eu.

Şi-a apropiat faţa de a mea, iar zâmbetul i-a dispărut.

— Ştiu foarte bine de ce-ai dat târcoale aseară pe la mine pe-acasă, mi-a mormăit la ureche. Ştiu tot, absolut tot!

— Dar… Domnule Mortman, e-eu…

— Îmi pare nespus de rău pentru tine, Lucy, mi-a spus el gâjâit, dar nu pot să te las să pleci. N-ai cum să scapi de-aici.

Capitolul 22

— Ooo! sunetul mi-a ieşit aproape fără să-mi dau seama, un geamăt de groază cumplită.

Mă holbam la el fără să mă clintesc din loc. Cred că voiam să mă conving dacă vorbea serios sau nu. Dacă chiar avea de gând să meargă până la capăt.

Dar i-am citit hotărârea în ochi.

Şi cum stăteam acolo, uitându-mă la el, a început să i se umfle căpăţâna, şi ochii săi rotunzi şi mici au ţâşnit convulsiv din orbite, din ce în ce mai bulbucaţi, până au crescut cât două cepe negre ce-i pulsau.

— Ooooh, oh! am oftat iar, speriată.

Un fior rece de groază mi-a scuturat tot trupul, făcându-mă să tremur. Capul lui cât un balon a-nceput brusc să palpite, de parc-ar fi fost o inimă imensă ce bătea. Gura i s-a căscat într-o expresie lacomă, înspăimântătoare, şi pe bărbia-i tremurândă se prelingeau dâre verzui de salivă.

„Mişcă!“ mi-am ordonat singură. „Fă bine şi urneşte-te din loc! Fă CEVA, ORICE!“

A rânjit şi mai dezgustător, în timp ce capul sau enorm se legăna dintr-o parte într-alta şi palpita nerăbdător.

A scos un mârâit înfundat, pregătindu-se de atac, după care şi-a întins amândouă mâinile ca să m-apuce.

— Nuuu! am răcnit eu ca din gură de şarpe.

M-am tras iute înapoi şi-am învârtit rucsacul înspre el cât am putut de tare, ţinându-l strâns de bretele. Am reuşit să-l lovesc direct în stomac.

Se pare că l-am luat prin surprindere, căci a horcăit când lovitura neaşteptată i-a tăiat respiraţia.

Am aruncat rucsacul jos, m-am răsucit şi-am luat-o la sănătoasa.

Dar monstrul era pe urmele mele. Îi auzeam respiraţia greoaie şi mormăitul surd şi-ameninţător.

Am apucat-o pe un interval îngust dintre două rafturi înalte. La un moment dat mi s-a părut că se zguduie camera cu mine, atât de straşnic a fost vuietul tunetului de-afară.

Era încă în spatele meu. Aproape. Mai aproape.

Avea să mă prindă! O să mă-nhaţe din spate!

Ajunsă la capătul celor două şiruri de rafturi, am ezitat

neştiind pe unde s-o apuc. În stânga sau în dreapta? N-aveam nici cea mai vagă idee. Nu mă puteam concentra deloc.

Monstrul urla scoţând sunete de animal fioros.

Am luat-o la stânga şi-am alergat pe lângă peretele din spate. Afară tunetul a bubuit din nou, asurzitor.

„Ah! Ce proastă pot să fiu!“ Mi-am dat seama cu groază că făcusem o mare greşeală.

O greşeală ce putea să mă coste viaţa.

Mă-ndreptam ţintă spre colţul din capătul sălii, de unde bine înţeles că n-aveam nicio scăpare.

A scos iarăşi un zbieret răsunător, atât de puternic încât a estompat chiar şi tunetul.

Eram încolţită, şi-o ştiam prea bine.

Prinsă în capcană.

Ţipând de disperare, am rupt-o orbeşte la fugă şi nu m-am oprit decât când m-am izbit cu capul de fişierul din colţ.

Atunci l-am auzit hohotind de râs, în spatele meu.

Ştia că mă învinsese.

Capitolul 23

Fişierul s-a răsturnat. Sertarele au alunecat din făgaşele lor. Fişele dinăuntru mi s-au revărsat la picioare, împrăştiindu-se de jur-împrejur pe podea.

— Nuuu! a urlat monstrul.

La-nceput am crezut că e un urlet de victorie, dar mi-am dat seama că răcnea de furie. Cu un geamăt îngrijorat, s-a aplecat la podea şi-a început s-adune fişele de pe jos.

Privindu-l fără să-mi cred ochilor, am ţâşnit ca din puşcă pe lângă el, alergând nebuneşte, în timp ce mâinile mi se zvârcoleau dezordonat de-o parte şi de alta a corpului.

Exact în acel moment de groază mi-am adus aminte că, dacă există ceva ce-i scoate din fire pe toţi bibliotecarii, apoi acela ceva este să-şi vadă preţioasele fişe împrăştiate talmeş-balmeş pe podea!

O fi fost domnul Mortman monstru-n toată regula, dar era şi bibliotecar!

Ca atare, n-a putut suporta să-şi vadă fişele zăcând pe jos în dezordine şi nu l-a lăsat inima să nu încerce să le pună la loc înainte de a se porni iar pe urmele mele.

În mai puţin de câteva secunde am ajuns în faţa intrării, am răsucit yala, am deschis uşa şi-am şi zbughit-o afară, în ploaie.

Alergam împroşcând încoace şi-ncolo apa din băltoace, tropăind cu tenişii pe alee.

Am luat-o pe stradă şi-am alergat cam până pe la jumătate, când mi-am dat seama că mă urmăreşte.

Un fulger a spintecat cerul undeva în stânga. Am ţipat speriată când am simţit că mi se clatină pământul sub picioare de la bubuitura straşnică a tunetului.

Mi-am aruncat ochii în spate, să văd cât mai are până să m-ajungă.

Şi-apoi m-am oprit siderată.

Mi-am frecat ochii cu mâini tremurânde, îndepărtând picurii de ploaie ce-mi înceţoşau vederea.

— Aaron!? am ţipat. Ce cauţi *tu* aici?

A venit alergând spre mine, zgribulit. Respira cu greu şi-n ochii mari i se citea o spaimă de nedescris.

— E-eu… a-am f-fost înăuntru, în b-bibliotecă, s-a bâlbâit el, chinuindu-se să-şi tragă sufletul. M-am ascuns şi-am văzut ce s-

a-ntâmplat! L-am văzut şi pe… monstru. Am văzut tot, de la cap la coadă!

— Oaa! Pe bune? Sigur nu mă minţi? Eram în culmea fericirii. Eram atât de fericită că-mi venea să-l îmbrăţişez.

Deodată, stropii de ploaie s-au înteţit şi-au început să cadă peste capetele noastre ca un duş rece de vară, mânaţi de-o rafală de vânt.

— Hai la mine! i-am zis. Să le povesteşti şi părinţilor mei! Poate că pe tine te vor crede!

***

Am dat amândoi buzna în salon. Mama, care stătea pe canapea şi citea, a aşezat ziarul în poală şi şi-a ridicat privirea spre noi.

— Faceţi apă pe covor! ne-a spus ea.

— Unde-i tata? A ajuns acasă? am întrebat-o eu, în timp ce stropii de ploaie mi se scurgeau în jos pe frunte. Eram uzi leoarcă din cap până-n picioare, şi eu, şi Aaron.

— Iată-mă! Cine mă caută? l-am auzit pe tata din spate. Se schimbase în haine de casă. Ce-i cu tămbălăul ăsta?

— E-n legătură cu monstrul! l-am anunţat eu dintr-o suflare. Domnul Mortman, adică… el… e…

Mama deja începuse să dea din cap exasperată şi a ridicat o mână, pregătindu-se să-mi facă semn să-ncetez. Dar Aaron mi-a venit în ajutor:

— Nu, nu, e-adevărat! L-am văzut şi eu cu ochii mei! a exclamat el. Lucy n-a inventat nimic, e adevărat!

Mama şi tata îl ascultau atenţi pe Aaron. Ştiam eu ce ştiam!

Le-a povestit de-a fir-a-păr ce grozăvii văzuse la bibliotecă, cum se transformase stimabilul bibliotecar în monstru şi cum mă fugărise printre rafturi până mă prinsese într-un colţ.

Mama era ochi şi urechi, fascinată de povestea lui Aaron. Când a isprăvit, am auzit-o spunând:

— Da… Se pare că povestea lui Lucy era totuşi adevărată…

— Mda… Aşa se pare, a fost şi tata de acord, aşezându-şi cu blândeţe mâna pe umărul meu.

— Şi-acum că te-ai convins şi tu, *în sfârşit,* că n-am vorbit în vânt, ce-ai de gând să faci? l-am întrebat eu curioasă.

S-a uitat la mine îngândurat, cântărind parcă în minte o idee anume.

— O să-l invităm pe domnul Mortman la cină, asta o să facem, a spus într-un sfârşit.

— Poftiiim? m-am zgâit la el cu ochii mari, în vreme ce apa

mi se scurgea pe faţă. N-am auzit eu bine? Cum adică îl inviţi la cină, când el a-ncercat să mă-nfulece? Nu poţi face una ca asta, tată! m-am răzvrătit eu.

— Lucy, trebuie să înţelegi că n-avem alternativă, a insistat tata. Îl invităm la cină şi cu asta basta!

Capitolul 24

Câteva seri mai târziu, domnul Mortman şi-a făcut apariţia la noi acasă, cu un buchet de flori în braţe. Purta nişte pantaloni verzi de culoarea chitrei şi un tricou sport cu mâneci scurte, de un galben-aprins.

Mama i-a mulţumit pentru flori şi l-a condus în living, unde tata, Randy şi cu mine aşteptam să-l întâmpinăm. În momentul în care l-am văzut intrând pe uşă, m-am apucat strâns de spătarul scaunului din faţa mea. Genunchii mi s-au înmuiat şi-mi simţeam stomacul greu, de parc-aş fi înghiţit un bolovan.

Încă nu-mi venea să cred că tata îl invitase pe domnul Mortman la noi acasă! Ce nesăbuinţă!

Tata a făcut un pas înainte ca să-i strângă mâna musafirului.

— Am vrut să vă invităm pe la noi de mai demult, i-a spus tata, zâmbind. Voiam să vă mulţumim pentru programul de lectură pe care l-aţi organizat la bibliotecă. E mai mult decât bine venit!

— Într-adevăr, i-a ţinut mama isonul. Lui Lucy i-a plăcut foarte mult.

Domnul Mortman mi-a aruncat o privire în care i-am citit suspiciunea. Apoi a-nceput să-mi studieze atent expresia feţei.

— Ah, da? Mă bucur nespus! a zis el, schiţând un zâmbet forţat în colţul buzelor strânse.

S-a aşezat confortabil pe canapea şi mama a apărut cu o tavă pe care aranjase nişte biscuiţi presăraţi cu brânză, din care l-a îmbiat pe domnul Mortman să se servească. A luat unul şi-a-nceput să-l mestece delicat, ca un şoricel.

Randy se aşezase direct pe covor, iar eu stăteam în picioare tot în spatele fotoliului, cu mâinile atât de încleştate de spetează, că aproape mă dureau. Nu mai fusesem niciodată atât de nervoasă.

Dar şi domnul Mortman părea agitat. Când tata i-a înmânat un pahar de ceai cu gheaţă, a vărsat puţin pe pantaloni.

— E-atâta umiditate-n aer astăzi! a zis el. Ceaiul ăsta rece pică la ţanc, zău că da!

— Trebuie să fie foarte interesant să fii bibliotecar, l-a abordat mama, aşezându-se lângă el pe canapea.

Tata stătea în picioare lângă unul din braţele canapelei şi o bună bucată de timp au tot pălăvrăgit cu toţii vrute şi nevrute.

În timpul discuţiei, domnul Mortman îmi tot arunca pe furiş priviri fugare cu coada ochiului. Randy, care stătea turceşte pe jos, bătea darabana pe covor.

Mama şi tata păreau foarte calmi, în elementul lor. Doar domnul Mortman nu prea era în apele lui, părând uşor stingherit. Pe fruntea sa lucioasă şi bombată se conturau din ce în ce mai vizibil mici broboane lucitoare de transpiraţie.

Stomacul îmi scotea nişte zgomote ciudate, mai mult de nervozitate decât de foame, dar nimeni nu mi-a dat atenţie.

Cei trei şi-au văzut mai departe de conversaţia lor. Sorbindu-şi mulţumit ceaiul cu gheaţă, domnul Mortman s-a lăsat pe spate pe canapea şi i-a zâmbit cordial mame.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră să mă invitaţi la masă! Nu am prea des ocazia să mănânc mâncare gătită... Apropo, ce avem la cină? s-a interesat el.

— *Pe dumneavoastră!* i-a răspuns scurt tata, postându-se în faţa canapelei.

— Poftiţi? a-ntrebat iar domnul Mortman, ducându-şi o mână după ureche. Nu v-am auzit prea bine. Ce-aţi spus că e-n meniu la cină?

— Dumneata eşti felul principal! a repetat tata.

— Hââî! a fost tot ce i-a mai ieşit pe gură domnului Mortman, un strigăt sugrumat de uimire, după care s-a făcut roşu ca para.

A-ncercat imediat să se ridice de pe canapeaua joasă, dând din mâini şi din picioare, dar mama şi tata au fost mai iuţi. Prea iuţi pentru el.

S-au năpustit asupra lui cu dinţii lor dintr-o dată proeminenţi şi ascuţiţi ca nişte colţi şi l-au înfulecat lacomi pe bibliotecar cu fulgi cu tot în mai puţin de-un minut, până n-a mai rămas nici umbra din el.

Randy râdea vesel, în timp ce faţa mea se luminase într-un zâmbet până la urechi.

Nouă încă nu ne-au crescut colţii şi de-asta n-am putut să luăm şi noi parte la ospăţ.

— Ei, asta a fost! a zis mama, ridicându-se în picioare şi aranjând pernele canapelei. Apoi s-a-ntors către mine şi Randy: În aproape douăzeci de ani, ăsta-i primul monstru peste care am dat aici, în Timberland Falls, ne-a explicat ea. De-asta nu ne-a venit să te credem de prima dată, Lucy.

— Da’ ştiu că l-aţi hăpăit cât ai zice peşte! m-am mirat eu.

— Ei, lasă că-n câţiva ani o să-ţi crească şi ţie colţii, m-a încurajat mama.

— Şi mie! Şi mie! Şi poate că atunci n-o să-mi mai fie frică de monştri!

Mama şi tata au chicotit fericiţi, după care mama ne-a privit serioasă.

— Vreau să-nţelegeţi amândoi de ce a trebuit să facem ce-am făcut. Nu ne puteam permite să mai fie şi *alţi* monştri în oraş. Ar întoarce pe dos întreaga comunitate. Şi ultimul lucru pe care ni-l dorim este ca oamenii să se sperie şi să ne alunge! Ne place viaţa noastră de-aici!

Tata a râgâit sănătos, ca după o masă copioasă.

— Scuze, a zis, acoperindu-şi gura cu mâna.

Mai târziu, în aceeaşi seară, mă aflam sus, în camera lui Randy. Era tolănit în pat, gata de culcare, învelit bine între aşternuturi, iar eu îi spuneam o poveste de-adormit copiii.

„... Şi-atunci bibliotecarul s-a ascuns după un raft înalt, doldora de cărţi”, îi povesteam eu, cu o voce joasă şi şoptită. „Şi când băieţelul nostru, Randy pe numele lui, s-a-ntins să ia o carte de pe raft, bibliotecarul şi-a întins mâinile lui cu braţe lungi şi deşirate prin raft şi l-a înşfăcat, şi...“

— Lucy, tu nu te-ai săturat să tot auzi aceleaşi observaţii la nesfârşit?

Mi-am ridicat privirea şi-am văzut-o pe mama în pragul uşii, fixându-mă încruntată.

— Nu vreau să-l sperii pe fratele tău înainte de culcare, m-a mustrat ea. Pe urmă o să aibă coşmaruri. Zău aşa, Lucy – las-o şi tu mai uşor cu poveştile de groază!

Despre autor

R.L. Stine este autorul a peste douăzeci dintre cel mai bine vândute poveşti de groază şi de mistere pentru tineri. Titlurile lui recente pentru adolescenţi includ: *Hit and Run, Prietena* şi *Baby-sitter II,* toate publicate de Scholastic. Tot el este şi autorul seriei *Străzile groazei.*

Stine este redactor-şef al emisiunii pentru copii *Castelul lui Evrika,* transmis pe canalul american de emisiuni pentru copii Nickelodeon.

Goosebumps. Cărţile care îţi dau fiori este însă seria care l-a impus ca pe unul dintre cei mai populari autori de cărţi pentru copii. Aşa că, cititorule, ia seama: vei muri de spaimă! Dar şi de plăcere atunci când vei citi aceste romane unice.